ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ

και η ελπίδα γύρισε ξανά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Και η ελπίδα γύρισε ξανά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νικόλ-Άννα Μανιάτη
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Robert Jones/Arcangel Images,
Roongsak Yodquian/123RF
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2005
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ,
Νοέμβριος 2015, 4.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1272-6
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1273-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psichogios.gr • **www.psichogios.gr**

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psichogios.gr • **www.psichogios.gr**

ΝΙΚΟΛ-ΑΝΝΑ ΜΑΝΙΑΤΗ

και η ελπίδα γύρισε ξανά

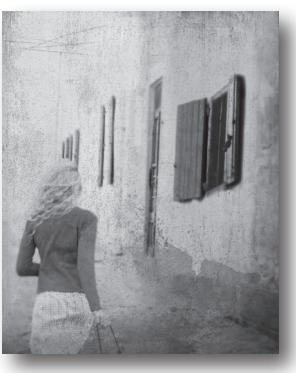

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Από τις Εκδόσεις ΩΚΕΑΝΙΔΑ κυκλοφορούν:

Η κόρη του φεγγαριού, 2007
Οι μούσες της σιωπής, 2008
Όταν κλαίνε τ' αστέρια, 2009
Το τίμημα, 2010

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Κομμένα λουλούδια, 2011
Αόρατος δεσμός, 2012
Ο ύπνος των χιλίων ημερών, 2013
Πίσω απ' τον καθρέφτη, 2014
Έκπτωτος άγγελος, 2015

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

1

Το αυτοκίνητο τραντάχτηκε απότομα. Οι μπροστινές ρόδες σύρθηκαν πλάγια στην άσφαλτο, ενώ τα χέρια της έσφιγγαν σπασμωδικά το τιμόνι και το δεξί της πόδι πατούσε το φρένο με όση δύναμη της άφησε το δυνατό σοκ. Με τα λάστιχά του να στριγκλίζουν, το μικρό Fiat όρμησε προς τη μέση του δρόμου, απειλώντας να βρεθεί στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας. Παλεύοντας να συγκρατήσει τον πανικό της, η Ειρήνη έστριψε δεξιά το τιμόνι, όσο της επέτρεπε η φόρα του αυτοκινήτου. Τα λάστιχα διαμαρτυρήθηκαν και πάλι, και το αυτοκίνητο βρέθηκε να κατευθύνεται ξανά προς το χείλος του γκρεμού. Χωρίς να μπορεί να σκεφτεί, λειτουργώντας εντελώς μηχανικά, έστριψε πάλι το τιμόνι και τράβηξε το πόδι της από το φρένο. Πάτησε πάλι φρένο κι έβαλε χαμηλότερη ταχύτητα. Εκείνη τη στιγμή από το αντίθετο ρεύμα πέρασε μια νταλίκα κορνάροντας δαιμονισμένα, με τον οδηγό της να χειρονομεί και να βρίζει έξαλλος. Μούσκεμα στον ιδρώτα, η κοπέλα συνέχισε να οδηγεί αργά, ψάχνοντας κάποιο άνοιγμα στον δρόμο για να σταματήσει εντελώς.

Όταν τα κατάφερε, έμεινε κάμποση ώρα ακίνητη στο κάθισμα προσπαθώντας να συνέλθει. Η καρδιά της χτυπούσε φρενιασμένη, έτρεμε ολόκληρη και ο κρύος ιδρώ-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

τας πάγωνε το κορμί της. Κατέβηκε αργά, με τρεμάμενα ακόμη πόδια και την καρδιά να βροντοχτυπάει στο στήθος της. Στηρίχτηκε στην ανοιχτή πόρτα μέχρι που η ζαλάδα υποχώρησε κάπως και ανέπνευσε βαθιά τον δροσερό αέρα του δειλινού. Ασυναίσθητα κοίταξε τον μπροστινό τροχό, αν και ήξερε ότι το τράνταγμα που την πέταξε έξω από την πορεία της ήταν πρόσκρουση από αυτοκίνητο· δεν οφειλόταν σε λάστιχο. Πού ήταν όμως το αυτοκίνητο που έπεσε πάνω της; Δεν έπρεπε να είχε σταματήσει; Ήταν τόσο βαθιά χαμένη στις σκέψεις της καθώς οδηγούσε, που δεν είχε καταλάβει καθόλου τι έγινε. Το μόνο που θυμόταν ήταν ότι κάποιο αυτοκίνητο είχε κολλήσει σχεδόν πίσω της στην προσπάθεια να την προσπεράσει, γι' αυτό κι εκείνη έκανε να πιάσει τη δεξιά λωρίδα, όταν ο άλλος τη χτύπησε πίσω αριστερά, στέλνοντας το αυτοκίνητό της προς τον γκρεμό. Γύρισε απότομα το τιμόνι μερικά δευτερόλεπτα πριν βρεθεί στο κενό και το αυτοκίνητο όρμησε στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας. Χαμένη στο πρόβλημα που την απασχολούσε, δεν τον είχε δει καθόλου από τον καθρέφτη και φαίνεται πως ο οδηγός στο τέλος αγανάκτησε κι αποφάσισε να προσπεράσει αντικανονικά. Και όταν τη χτύπησε και την είδε να πηγαίνει προς τον γκρεμό, αυτός συνέχισε τον δρόμο του χωρίς να νοιαστεί καθόλου. Η πρόσκρουση ήταν σφοδρή, όμως ο οδηγός δεν είχε σταματήσει. Και όλα έγιναν τόσο γρήγορα και ξαφνικά, που δεν είχε προλάβει να δει καν τι αυτοκίνητο ήταν!

Έκλεισε την πόρτα κι έκανε τον γύρο του αυτοκινήτου για να ελέγξει το μπρος δεξιά λάστιχο. Και τότε είδε το πίσω μέρος του αυτοκινήτου στραπατσαρισμένο. Το κοίταζε σαστισμένη. Μήπως κι ο άλλος οδηγός βρισκόταν σταμα-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

τημένος πέρα από τη στροφή και δεν τον έβλεπε; Δεν ήταν δυνατόν να μην είχε καταλάβει τι έκανε. Ίσως κι αυτός να έλεγχε τώρα τη δική του ζημιά και να προσπαθούσε να κάνει όπισθεν για να σιγουρευτεί ότι δεν είχε προκαλέσει σοβαρό ατύχημα. Ήθελε να προχωρήσει, να το επιβεβαιώσει, αλλά τα χέρια και τα πόδια της έτρεμαν. Καλύτερα να περιμένει. Κοίταξε τον δρόμο πίσω της και ρίγησε. Αν δεν είχε αντιδράσει έστω και μηχανικά, θα βρισκόταν τώρα είτε στο βάθος του γκρεμού, στα βαθιά νερά του Πηνειού που κυλούσαν από κάτω, είτε κολλημένη σαν χαλκομανία στη μούρη της νταλίκας που περνούσε εκείνη την ώρα στην αντίθετη κατεύθυνση. Άκουσε θόρυβο αυτοκινήτων και κοίταξε μπροστά της, με την ελπίδα ότι θα ήταν ο οδηγός του άλλου αυτοκινήτου. Μάταιη ελπίδα.

Πήρε βαθιές ανάσες κι άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού. Έπρεπε να ηρεμήσει. Τράβηξε το τσαντάκι από το κάθισμα κι άναψε τσιγάρο. Από το αντίθετο ρεύμα φάνηκε μια σειρά αυτοκινήτων να ανεβαίνει. Οι αλλεπάλληλες στροφές πιο κάτω τους ανάγκαζαν να μειώνουν ταχύτητα. Πίσω της δεν ερχόταν πια κανείς. Άναψε τα αλάρμ κι έμεινε να καπνίζει σκεφτική, κοιτάζοντας μέσα από τα ψηλά δέντρα τον Πηνειό που κυλούσε στο βάθος του γκρεμού. Ήταν περίεργη να δει αν ο οδηγός του άλλου αυτοκινήτου είχε την ευαισθησία να ελέγξει πόσο σοβαρό ήταν το ατύχημα που είχε προκαλέσει. Το τσιγάρο της τέλειωσε και μαζί του έσβησαν και οι ελπίδες της. Τουλάχιστον να προλάβαινε να δει τι μάρκα ήταν! Αναλογίστηκε την γκρίνια του άντρα της μόλις έβλεπε τη ζημιά και του εξιστορούσε τι είχε γίνει. Θα έριχνε την ευθύνη στην ίδια, όπως πάντα.

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

Πεντακόσια μέτρα πιο κάτω, κρυμμένο από τις στροφές του δρόμου, ήταν σταματημένο ένα αγροτικό αυτοκίνητο.

«Να πάρει ο διάολος όλο της το σόι, το διαολοθήλυκο! Πώς διάολο τη γλίτωσε;» είχε μουγκρίσει ο οδηγός μόλις σταμάτησε. Ήταν ένας άντρας μετρίου αναστήματος, με γεροδεμένες πλάτες και σγουρά μαύρα μαλλιά που έπεφταν αχτένιστα στο μέτωπό του. Ήταν ηλιοκαμένος και φορούσε ένα σκούρο γκρι πουκάμισο με τα μανίκια γυρισμένα μέχρι τους αγκώνες. Από το άνοιγμα του πουκαμίσου πρόβαλλε το δυνατό του στήθος, σκεπασμένο με σγουρό μαύρο τρίχωμα, που πάνω του λαμπύριζαν σταγόνες ιδρώτα. Τα μοχθηρά του μάτια κοίταζαν τον συνομιλητή του με έκπληξη και θυμό.

Ο συνομιλητής του ήταν αρκετούς πόντους πιο ψηλός και αρκετά κιλά ελαφρύτερος. Είχε ξανθά μαλλιά δεμένα πίσω αλογοουρά και φορούσε αθλητικό φανελάκι, που τόνιζε το καλογυμνασμένο κορμί του. Τα μυώδη μπράτσα του ήταν σκεπασμένα με ξανθό χνούδι που τέλειωνε στους καρπούς. Τα μάτια του, ίδια σχεδόν στο χρώμα με τα μαλλιά του, είχαν πάντα μια παγερή έκφραση και σου προκαλούσε ρίγη όταν σε κοίταζε επίμονα.

«Κόφ᾽ την γκρίνια και κάνε στροφή επιτόπου. Πρέπει να πάμε πίσω», είπε στον οδηγό με ψυχρή φωνή.

«Εγώ λέω να περιμένουμε να μας περάσει. Έτσι θα βρεθούμε πάλι πίσω της».

Ο Ξανθός άναψε τσιγάρο και τον κοίταξε.

«Χμμ… κι αυτό γίνεται. Βάλε το καπέλο σου».

«Τώρα που πάει να δύσει ο ήλιος;» παραξενεύτηκε ο οδηγός.

«Να μη φαίνεται πολύ το πρόσωπό σου, βλάκα!»

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

«Και τι με νοιάζει! Σάμπως θα ζήσει για να το θυμάται;»

«Όχι γι᾽ αυτήν, ηλίθιε! Για τους άλλους που περνάνε. Κάποιος θα θυμηθεί φάτσες αργότερα. Κάνε αυτό που σου λέω!»

Πήραν τα καπελάκια και τα φόρεσαν κατεβάζοντάς τα χαμηλά στα μάτια. Ο Ξανθός μάζεψε την αλογοουρά και την έκρυψε κάτω από το καπέλο. Άναψε κι ο οδηγός ένα τσιγάρο και περίμεναν.

Η Ειρήνη άναψε κι άλλο τσιγάρο, έκανε πάλι τον γύρο του αυτοκινήτου και χώθηκε στο κάθισμα του οδηγού. Τα χέρια της έτρεμαν ακόμη από την ταραχή. Αποφάσισε να περιμένει λίγα λεπτά ακόμη μέχρι να συνέλθει εντελώς. Η νύχτα δε θα αργούσε να πέσει και είχε πολύ μακρύ ταξίδι μπροστά της μέχρι να φτάσει στην Αθήνα. Τελευταία ο άντρας της γινόταν παράλογος. Την ανάγκασε τώρα να ταξιδέψει νυχτιάτικα τόση απόσταση, να φύγει από την εξοχή, εγκαταλείποντας την παρέα της, μόνο και μόνο για να βρίσκεται στο σπίτι όταν θα έφτανε εκείνος από το αεροδρόμιο. Κι όλα αυτά, για να ξανακάνουν την ίδια διαδρομή μαζί την επομένη. Η παράλογη απαίτησή του συνοδευόταν από τις διάφορες δικαιολογίες που είχε πάντα πρόχειρες σε τέτοιες περιπτώσεις. Ήθελε να περάσει μια μέρα τουλάχιστον μαζί της, μόνοι οι δυο τους, προτού συναντήσουν τους άλλους στη Χαλκιδική. Και φυσικά να τον βοηθήσει να ετοιμάσει τα πράγματα που θα έπαιρνε μαζί του στις διακοπές. Όσο για το οδήγημα, θα ταξίδευαν με την BMW του και δε θα καταλάβαιναν το ταξίδι. Η Ει-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

ρήνη συζήτησε πολλή ώρα μαζί του στο κινητό, προσπαθώντας να τον λογικέψει, αλλά όπως πάντα η συζήτηση ξέφυγε από τα όρια και μετατράπηκε σε έντονη λογομαχία. Η ίδια βρέθηκε στο τέλος να αισθάνεται πάλι ένοχη και μειωμένη. Βέβαια όλα αυτά θα μπορούσαν να διευθετηθούν εύκολα αν έπαιρνε το αεροπλάνο και τους συναντούσε στη Χαλκιδική, χωρίς να ανατρέψει τα σχέδια που είχαν κάνει με τους φίλους τους.

Εδώ και καιρό είχαν κανονίσει τις διακοπές τους με ένα φιλικό ζευγάρι. Θα περνούσαν μια βδομάδα στον Πλαταμώνα και τις υπόλοιπες τρεις στη Χαλκιδική. Οι φίλοι τους με τροχόσπιτο κι αυτοί με σκηνή. Είχαν ιδρώσει να πείσουν τον άντρα της να απαρνηθεί για μια φορά τα ξενοδοχεία και να δοκιμάσει την απόλαυση που πρόσφερε η φυσική ζωή σε κάμπινγκ. Εκείνος επέμενε στην αρχή ότι προτιμούσε την άνεση από την ταλαιπωρία, αλλά στο τέλος, με την προοπτική της καλής παρέας, υπέκυψε στις παρακλήσεις τους και το αποφάσισε. Η Ειρήνη ανέλαβε με τη βοήθεια των φίλων της να αγοράσει τη σκηνή και τα απαραίτητα για το κάμπινγκ. Θα ήταν μια εμπειρία γι᾽ αυτήν και αδημονούσε να ξεκινήσουν. Και ακριβώς εκείνη την περίοδο παρουσιάστηκε το σεμινάριο. Ο άντρας της, ως διευθυντής πωλήσεων, έπρεπε να παρευρεθεί για να ενημερωθεί πλήρως για τα καινούργια είδη που θα έφερνε η εταιρεία από το εξωτερικό. Έτσι την πρώτη εβδομάδα των διακοπών τους εκείνος έλειπε στο Λονδίνο και η Ειρήνη εργαζόταν. Με μεγάλη δυσκολία κατάφερε να αλλάξει την άδεια αυτής της βδομάδας για αρχές του Σεπτέμβρη. Όσο για τους φίλους τους, εκείνοι είχαν τη δυνατότητα να πάρουν όποτε ήθελαν άδεια, μια που το υποκατάστημα αντιπροσωπείας αυτοκινήτων όπου δού-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

λευαν ανήκε στον πατέρα του συζύγου. Ξεκίνησαν λοιπόν τις διακοπές τους μια βδομάδα αργότερα με την προοπτική, όταν θα τέλειωνε κι εκείνος το σεμινάριο, να τους συναντήσει στη Χαλκιδική. Στο μεταξύ μια συνάδελφος και φίλη της Ειρήνης τη ρώτησε αν μπορούσε να τη συντροφέψει στον δρόμο και στο κάμπινγκ την πρώτη βδομάδα που θα ήταν μόνη της και η Ειρήνη είχε δεχτεί την πρόταση ευχαρίστως. Η κοπέλα είχε συγγενείς στη Θεσσαλονίκη και όταν θα έφτανε ο άντρας της Ειρήνης, τότε θα έφευγε για να μείνει μαζί τους τις υπόλοιπες μέρες της άδειάς της. Αύριο τέλειωνε η πρώτη βδομάδα –στον Πλαταμώνα– και κατά το μεσημεράκι θα έφευγαν για τη Χαλκιδική. Είχε αρχίσει να χαλαρώνει και να απολαμβάνει τις διακοπές της με την καλή παρέα όταν της τηλεφώνησε ο άντρας της ότι επέστρεφε στην Ελλάδα την επομένη. Το σεμινάριο είχε τελειώσει νωρίτερα. Όπως συνέβαινε συχνά τα δύο τελευταία χρόνια του γάμου της, η Ειρήνη ένιωσε αφάνταστο εκνευρισμό καθώς προσπαθούσε να του εξηγήσει ότι την επομένη θα ξεκινούσαν για τη Χαλκιδική και δεν ήθελε να φύγει και να αφήσει τη συνάδελφό της μόνη. Η άμεση αντίδρασή του, όπως το περίμενε, ήταν να της επιρρίψει ευθύνες.

«Και τίνος ευθύνη είναι που ήρθε μαζί σου;» τη ρώτησε ενοχλημένος.

«Για όνομα του Θεού, η κοπέλα ήταν συντροφιά στο ταξίδι και μου έκανε παρέα όλες αυτές τις μέρες. Τα έξοδά της τα πληρώνει… δε μου είναι βάρος».

«Αφού δε σου είναι βάρος, τότε κάνε αυτό που σου λέω».

«Μα αυτό σημαίνει να την πάρουν στο αμάξι τους ο Γιώργος και η Δήμητρα. Άσε που πρέπει να μαζευτεί η σκη-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

νή και να φορτώσουν όλα μας τα πράγματα εκείνοι. Δεν μπορώ να τους φορτώσω αυτή την ευθύνη».

«Άρα παραδέχεσαι ότι είναι ευθύνη. Πάλι έχω δίκιο. Τι σου ήρθε και κουβάλησες ξένο άνθρωπο στην παρέα μας; Ειλικρινά, Ειρήνη, δε σε καταλαβαίνω!»

«Η κοπέλα θα μείνει στη Θεσσαλονίκη. Δε θα είναι μαζί μας όταν θα έρθεις. Προς το παρόν είναι καλή παρέα και για μένα και για τους δικούς μας φίλους».

«Αφού είχες παρέα, γιατί πήρες κι άλλη μαζί σου;»

«Μη γίνεσαι παράλογος».

«Παράλογος; Εγώ είμαι παράλογος; Εγώ αφήνω κάποιον να εισβάλει στην ιδιωτική μας ζωή; Εγώ σηκώνομαι και φεύγω για διακοπές μόνος μου; Ειρήνη, σε παρακαλώ… λογικέψου, κοριτσάκι μου. Το μόνο που θέλω είναι να βρω τη γυναίκα που λατρεύω στο σπίτι μας, να με περιμένει να πάμε μαζί τις διακοπές μας, αντί να τρέχει μόνη της και να με παρατάει να τα βγάλω πέρα μόνος μου».

Ακολούθησε μια έντονη συζήτηση στο τηλέφωνο και, όπως πάντα, κατέληξαν σ' αυτό που επέμενε ο άντρας της. Όλα αυτά έγιναν το απομεσήμερο.

Μη μπορώντας, από συνήθεια, να κοιμηθεί τα μεσημέρια, η Ειρήνη βγήκε από το κάμπινγκ για να περπατήσει και να τραβήξει μερικές φωτογραφίες της περιοχής. Η φωτογραφία ήταν το αγαπημένο της χόμπι. Όπου πήγαινε της άρεσε να απαθανατίζει στο χαρτί αυτά που έβλεπε. Κι έπειτα τα ταξινομούσε με ημερομηνίες και σημειώσεις για τα τοπία που επισκεπτόταν. Ο άντρας της την κορόιδευε γι' αυτό της το πάθος και της έλεγε χαρακτηριστικά: «Όσα βλέπουμε μένουν εδώ μέσα», και ακουμπούσε με το δάχτυλο το κεφάλι του. «Δε χρειάζονται όλα αυτά που μαζεύεις».

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

Η Ειρήνη κουνούσε απλώς το δικό της κεφάλι και συνέχιζε την ταξινόμηση. Κάποια μέρα του είχε απαντήσει με κρυφή ελπίδα.

«Αν κάναμε ένα παιδί, δε θα σπαταλούσα τον χρόνο μου σ' αυτή τη χαζή, όπως λες, απασχόληση».

Η απάντηση ήταν η ίδια όπως πάντα.

«Δεν είμαστε έτοιμοι ακόμη, γλυκιά μου, για τέτοιες ευθύνες».

Περπατώντας στην ερημιά του απομεσήμερου, χωρίς να το καταλάβει, η Ειρήνη απομακρύνθηκε αρκετά κι άρχισε να σκαρφαλώνει έναν ανηφορικό χωματόδρομο που κατέληγε σε απόκρημνα βράχια. Από κάτω η θάλασσα τρύπωνε καθαρή και διάφανη σ' έναν ορμίσκο. Πυκνοί θάμνοι φύτρωναν στις άκρες των βράχων και κατέβαιναν σχεδόν ως τη μέση της απόκρημνης πλαγιάς. Από κει και κάτω, τα βράχια κατέληγαν γυμνά και γυαλιστερά από την αλμύρα και την υγρασία στην αμμουδερή παραλία. Ίσως γι' αυτό δεν είχε δει από την αρχή τους τρεις άντρες. Έσπρωχναν ένα φουσκωτό με κουπιά προς τη θάλασσα. Μέσα ξεχώρισε δυο μεγάλες μαύρες σακούλες, σαν αυτές των απορριμμάτων, δεμένες και τοποθετημένες η μια δίπλα στην άλλη, στον πάτο του φουσκωτού. Τράβηξε μερικές φωτογραφίες προσέχοντας να πιάσει στο πλάνο και τις ανθρώπινες φιγούρες. Κοίταξε γύρω. Από πού κατέβαινε κανείς σ' αυτή την ονειρεμένη αμμουδιά; Δεν έβλεπε μονοπάτι πουθενά. Κάπου όμως πρέπει να υπήρχε, αλλιώς πώς κατέβηκαν αυτοί οι άνθρωποι εκεί κάτω; Εκτός αν είχαν έρθει με το φουσκωτό. Της ήρθε η επιθυμία να κατέβει και να εξερευνήσει. Απομακρύνθηκε από την άκρη του γκρεμού κι άρχισε να ψάχνει γύρω από το χείλος του για κά-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

ποιο άνοιγμα στους θάμνους. Σε λίγα λεπτά, μετά από προσεκτικό ψάξιμο, ανακάλυψε ανάμεσα στους πυκνούς θάμνους την αρχή ενός πολύ στενού περάσματος.

Κατέβαινε την απόκρημνη πλαγιά φιδογυριστά, ενώ οι πέτρες, τα βράχια και οι θάμνοι μαρτυρούσαν ότι ήταν ξεχασμένο από ανθρώπους. Πολύ προσεκτικά, άρχισε να το κατεβαίνει πιασμένη από τους θάμνους για να στηρίζεται. Ήταν επικίνδυνο, στενό και απότομο. Μόνο αγριοκάτσικα θα μπορούσαν να τα καταφέρουν ή κάποιος συνηθισμένος σε τέτοια δύσβατα περάσματα. Ωστόσο συνέχισε με πείσμα την προσπάθεια. Γλίστρησε και βρέθηκε καθιστή να κατρακυλάει πάνω στις πέτρες. Αρπάχτηκε από τους θάμνους γρατσουνίζοντας τα χέρια της. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα αγωνιώδους προσπάθειας βρέθηκε σφηνωμένη ανάμεσα σε δυο αγκαθωτούς θάμνους να αγωνίζεται για να πάρει ανάσα. Κοίταξε με λύπη τα σανδάλια της. Έπρεπε να είχε βάλει τα αθλητικά της. Γύρισε μπρούμυτα με προσοχή κι άρχισε να σκαρφαλώνει με τα τέσσερα αργά προς την κορυφή, εγκαταλείποντας την ιδέα της εξερεύνησης. Τα κατάφερε. Σηκώθηκε όρθια και τίναξε το χώμα από τα ρούχα της, προσπάθησε να απαλλαγεί από τα αγκάθια και τα κλαράκια που είχαν κολλήσει πάνω της, έλεγξε τη φωτογραφική μηχανή που κρεμόταν στον λαιμό της και ξαναπήγε στην άκρη του απότομου γκρεμού που σχημάτιζε ο ορμίσκος. Άρχισε να φωτογραφίζει την απέραντη θάλασσα. Μέσα από τον φακό της μηχανής είδε ξανοιγμένο το φουσκωτό, με τους δύο από τους τρεις άντρες να τραβούν κουπί. Ο τρίτος δε φαινόταν πουθενά. Τους είδε να σταματούν και να σκύβουν. Όταν ανασηκώθηκαν, κρατούσαν κάτι βαρύ και σκούρο που το πέταξαν

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

από το πλάι του φουσκωτού στη θάλασσα. Καλό κι αυτό. Ωραίος τρόπος να ξεφορτώνονται τα σκουπίδια τους! Μπορεί όμως και να ψάρευαν, δεν ξεχώριζε καλά από τόση απόσταση. Έστρεψε τη μηχανή ξανά καταπάνω τους και τη ρύθμισε στο ζουμ. Όχι, δεν έκανε λάθος. Τώρα ανασήκωναν τον δεύτερο σάκο και τον ζύγιζαν έτοιμοι να τον πετάξουν. Πάτησε το κουμπί και η σκηνή απαθανατίστηκε στο φιλμ. Έμεινε να τους παρακολουθεί μέσα από τον φακό χωρίς ιδιαίτερη περιέργεια. Δεν καλοξεχώριζε κιόλας τι έκαναν. Και αν δεν είχε δει τους σάκους προτού ξανοιχτούν, δε θα ήξερε τι είχαν πετάξει στη θάλασσα.

Άφησε τη μηχανή να κρέμεται στον λαιμό της και φόρεσε τα γυαλιά ηλίου. Ένα ξαφνικό φύσημα του αέρα κόντεψε να της πάρει το μεγάλο ψάθινο καπέλο ενώ τα μακριά της μαλλιά της μαστίγωναν το πρόσωπο. Συγκράτησε το καπέλο με το ένα χέρι και προσπάθησε να απομακρύνει τις τούφες από τα μάτια της, όταν είδε κάτι μέσα στο φουσκωτό να αστράφτει στο φως του ήλιου. Κατάλαβε ότι την είχαν δει και ότι τώρα την παρακολουθούσαν με τα κιάλια. Ήταν έτοιμη να κουνήσει το χέρι της σε χαιρετισμό όταν χτύπησε το κινητό της. Ήταν ο άντρας της που της ανακοίνωσε ότι θα γύριζε αύριο στην Ελλάδα. Μέσα στη γαλήνη της ερημιάς και την ησυχία του απομεσήμερου, άρχισαν να λογομαχούν από το τηλέφωνο.

Μέσα στο φουσκωτό, ο ένας από τους δύο άντρες έβγαλε το κινητό του.

Ο τρίτος από την παρέα, ο Ξανθός, καθόταν στον ίσκιο, στην αμμουδιά του ορμίσκου, με την πλάτη ακουμπισμένη στον ψηλό βράχο και κάπνιζε, περιμένοντας τους συντρόφους του να γυρίσουν. Απάντησε στο κινητό με νωχελι-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

κές κινήσεις, σίγουρος ότι θα άκουγε κάποιο καλαμπούρι τους. Άκουσε τη φρενιασμένη φωνή του ενός να τον προστάζει να ανέβει στην κορυφή.

«Τι συμβαίνει; Τι έγινε;» ρώτησε ανήσυχος.

«Μια τσούλα είν' εκεί πάνω και τραβάει φωτογραφίες. Και τώρα μιλάει στο κινητό της και χειρονομεί. Λες να πήρε την αστυνομία;»

«Και πού ξέρει τι κάνουμε;»

«Βλάκα! Τράβηξε φωτογραφίες, σου λέω! Όταν γίνει σάλος στην τηλεόραση, θα τα συνδέσει. Κι αν δεν παίρνει τώρα την αστυνομία, σίγουρα θα την πάρει τότε. Σταμάτησέ την».

«Ώσπου ν' ανέβω εγώ εκεί πάνω θα έχει φύγει. Πώς είναι;»

«Φοράει καπέλο και γυαλιά· δε φαίνεται καλά το πρόσωπό της. Μακριά μαλλιά… ξανθά. Άσπρο μπλουζάκι… θαλασσί φαρδύ παντελόνι. Τσαντάκι στη μέση και φωτογραφική στον λαιμό».

Ο Ξανθός ήταν κιόλας σκαρφαλωμένος στον βράχο στην αρχή του απότομου μονοπατιού, ενώ συνέχιζε να μιλάει στο κινητό.

«Και τι θα γίνει αν μπει στ' αυτοκίνητο και γίνει καπνός ώσπου ν' ανέβω;»

«Θα την παρακολουθώ συνέχεια με τα κιάλια και θα σου λέω τι κάνει. Βιάσου!»

Στην κορυφή του βράχου η Ειρήνη εξακολουθούσε να λογομαχεί στο τηλέφωνο με τον άντρα της. Απορροφημένη στον καβγά, βημάτιζε νευρικά και χειρονομούσε με το ελεύθερο χέρι της, τονίζοντας αυτά που έλεγε. Είχε ξεχάσει εντελώς το τοπίο, τις φωτογραφίες και τη βάρκα με

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

τους δύο άντρες που την παρακολουθούσαν με τα κιάλια. Ο Ξανθός κόντευε να φτάσει στην κορυφή. Ο σύντροφός του από τη βάρκα τον κάλεσε πάλι στο κινητό.

«Κοντεύω να φτάσω», του είπε αγκομαχώντας ο Ξανθός.

«Ωραία! Ξέρεις τι θα κάνεις. Δεν υπάρχει ψυχή γύρω. Ακόμη μιλάει… μια στιγμή! Απομακρύνεται… δεν τη βλέπω πια. Αν έχει αυτοκίνητο, την έχασες. Τουλάχιστον πάρε τον αριθμό του αν προλάβεις. Τρέχα!…»

Η Ειρήνη είχε πραγματικά απομακρυνθεί από το χείλος του γκρεμού και είχε πάρει τον δρόμο της επιστροφής. Περπατούσε γρήγορα και θυμωμένα. Ο Ξανθός την είδε γύρω στα εκατό μέτρα μακριά του να απομακρύνεται με γρήγορο βήμα. Πήρε δυο βαθιές ανάσες και ετοιμάστηκε να τρέξει πίσω της. Ξαφνικά κάποιοι νεαροί με μηχανάκια φάνηκαν να ανεβαίνουν τον χωματόδρομο. Έφτυσε θυμωμένος κι άρχισε να ακολουθεί τη γυναίκα με γρήγορες δρασκελιές, προσπαθώντας να τη φτάσει χωρίς να τραβήξει την προσοχή. Η ώρα ήταν πεντέμισι και οι παραθεριστές άρχιζαν να ξυπνούν από τη μεσημεριάτικη σιέστα τους. Το κάμπινγκ απείχε ακόμη αρκετά, αλλά κάποια παιδιά είχαν αρχίσει κιόλας να κυκλοφορούν με ποδήλατα. Νευριασμένος ο άντρας πήρε τον φίλο του στο τηλέφωνο.

«Δεν μπορώ να επέμβω τώρα. Κυκλοφορεί κόσμος».

«Να πάρει ο διάολος! Δεν πρέπει ν᾽ ανοίξει το στόμα της σε κανέναν. Πού πάει;»

«Κατευθύνεται στο κάμπινγκ. Είναι με τα πόδια… την ακολουθώ. Μάλλον μένει εκεί».

«Πίσω της! Μην τη χάσεις απ᾽ τα μάτια σου!»

«Καλά, καλά… Δεν μπορεί όμως να έχει ξεχωρίσει τί-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

ποτε από τόση απόσταση. Ούτε εγώ δεν έβλεπα καλά καλά τι κάνατε».

«Λίγο με νοιάζει αν ξεχώρισε ή αν κατάλαβε κάτι. Έχει φωτογραφίες. Μπήκες;»

Ο Ξανθός ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους και συνέχισε να ακολουθεί την Ειρήνη. Ο χωματόδρομος έστριβε λίγο πιο κάτω και η Ειρήνη τάχυνε το βήμα της. Το κάμπινγκ φαινόταν τώρα πολύ κοντά. Πίσω της ο Ξανθός ρύθμισε το βήμα του σύμφωνα με το δικό της, προσπαθώντας να κρατάει πάντα κάποια απόσταση. Την είδε να διασχίζει τον χώρο και να κατευθύνεται στο βάθος, όπου τα δέντρα ήταν πιο μικρά αλλά πιο πυκνά. Πλησίασε μια μικρή σκηνή ιγκλού δίπλα σ' ένα τροχόσπιτο. Κοντοστάθηκε λίγο, έριξε μια διστακτική ματιά στο τροχόσπιτο και μετά μπήκε αποφασιστικά στη σκηνή. Ο Ξανθός τραβήχτηκε καμιά δεκαπενταριά μέτρα πιο κάτω και κάθισε κάτω από ένα δέντρο παρακολουθώντας συνέχεια τη μικρή σκηνή. Μετά από λίγα λεπτά την είδε να ξετρυπώνει από το άνοιγμα σέρνοντας πίσω της ένα σακ βουαγιάζ. Πανικοβλήθηκε. Πήρε αμέσως τηλέφωνο και με ψιθυριστή φωνή ανέφερε στους άλλους τι συνέβαινε.

«Ετοιμάζεται να φύγει. Να ᾽ρθει κάποιος έξω από το κάμπινγκ με το αγροτικό. Κάντε γρήγορα! Ναι, φαίνεται ότι είναι μόνη της».

Ενώ μιλούσε, τα μάτια του δεν άφηναν λεπτό την Ειρήνη, η οποία βγαίνοντας από τη σκηνή έμεινε αναποφάσιστη να κοιτάζει το τροχόσπιτο. Έπειτα γύρισε, φορτώθηκε το σακ βουαγιάζ και κατευθύνθηκε προς το πάρκινγκ. Ο Ξανθός ψιθύρισε ένα «περίμενε» στο κινητό και την ακολούθησε περπατώντας αδιάφορα. Την είδε να ανοίγει το

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

πορτμπαγκάζ ενός άσπρου Fiat Punto και είπε τον αριθμό κυκλοφορίας στο κινητό.

«Τον σημείωσες;» ρώτησε.

«Ναι, ο Μαύρος ξεκίνησε κιόλας. Σε λίγο θα είναι έξω από το κάμπινγκ».

«Ωραία. Θα τον περιμένω. Θα την προλάβουμε στον δρόμο. Μια στιγμή!… Δε φεύγει ακόμη. Γυρίζει πίσω. Κλείσε. Πες στον Μαύρο να με περιμένει αυτός».

Η Ειρήνη έριξε το σακ βουαγιάζ στο αυτοκίνητο κι έκανε μεταβολή για τη σκηνή. Γυρίζοντας, είδε έναν γεροδεμένο ξανθό άντρα να κατευθύνεται προς την έξοδο. Τα μάτια τους συναντήθηκαν για ένα δευτερόλεπτο και η Ειρήνη ανατρίχιασε. Τον αγνόησε και συνέχισε τον δρόμο της χωρίς να τον ξανακοιτάξει. Ο θυμός της είχε καταλαγιάσει. Τώρα ένιωθε μια μελαγχολία να την τυλίγει. Καταλάβαινε πως είχε φτάσει η ώρα να δει με ξεκάθαρο μάτι τον γάμο της. Να σκεφτεί σοβαρά τι ήθελε να κάνει η ίδια. Δεν ήταν σίγουρη ακόμη αν ήθελε να δώσει τέλος σε κάτι που είχε αρχίσει τόσο όμορφα πέντε χρόνια πριν. Όμως είχαν αλλάξει πολλά από τότε. Ίσως το μόνο που δεν άλλαξε ήταν η άρνηση του Σπύρου να κάνουν παιδί. Η απάντηση ήταν στερεότυπη από την αρχή.

«Είναι νωρίς ακόμη, γλυκιά μου… δεν είμαστε έτοιμοι. Δε θέλω να αντιμετωπίζουμε οικονομικά προβλήματα όταν θα έχουμε παιδιά. Άλλωστε θέλω τόσο πολύ να σ' έχω αποκλειστικά δικιά μου για λίγο καιρό ακόμη».

Η Ειρήνη στην αρχή το έβρισκε λογικό και κολακευό-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

ταν με την αγάπη που έδειχνε να τρέφει γι᾽ αυτήν ο άντρας της. Ο καιρός περνούσε, επαγγελματικά ήταν φτασμένοι και οικονομικά δεν αντιμετώπιζαν πια πρόβλημα. Ωστόσο οι επανειλημμένες νύξεις της Ειρήνης για παιδί προσέκρουαν πάντα στην πεισματική άρνηση του Σπύρου και στην ίδια απάντηση. Έτσι άρχισε σιγά σιγά να συναισθάνεται την αδικαιολόγητη ζήλια του και να συνειδητοποιεί την παράλογη φιλαυτία του. Ο άντρας της ήθελε να είναι το κέντρο της ζωής της· ο άξονας γύρω από τον οποίο θα περιστρέφονταν τα πάντα. Είχε αρχίσει να δυσανασχετεί ακόμη και για το ότι η γυναίκα του εργαζόταν και είχε δημιουργήσει τη δική της καριέρα. Η Ειρήνη καταλάβαινε πια ότι οι εκρήξεις ζήλιας του δεν οφείλονταν τόσο στην αγάπη που της είχε, όσο στον υπέρμετρο αντρικό εγωισμό του. Αναγκάστηκε πια να παραδεχτεί ότι ο άντρας της κουβαλούσε μέσα του παιδικά βιώματα που τώρα έλεγχαν τη ζωή τους. Ήταν καιρός, και μάλιστα τώρα ήταν η κατάλληλη ευκαιρία, να μιλήσουν σοβαρά. Η μελαγχολία της πήγαζε πιο πολύ από τη βεβαιότητα ότι ο Σπύρος θα την αντιμετώπιζε σαν παρανοϊκή, ότι δημιουργούσε προβλήματα εκεί που δεν υπήρχαν. Και ακόμη θα τόνιζε τη δική του αγάπη απέναντί της και τους αγώνες του να πετύχει επαγγελματικά για να έχουν ό,τι επιθυμήσουν. Η δική της καριέρα ήταν γι᾽ αυτόν χωρίς σημασία και φυσικά με τίποτε δεν παραδεχόταν ότι θα μπορούσε μόνο με τη δική της απασχόληση να συντηρήσει και τον εαυτό της και το σπίτι τους. Τα προβλήματα που αντιμετώπιζε ο ίδιος στη δουλειά του ήταν σημαντικά κι έπρεπε να απασχολούν και την ίδια, ενώ τα δικά της ήταν ασήμαντα κι ανάξια λόγου, όπως και η δουλειά της. Ήταν υποχρεωμένη να ακούει τις

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

απόψεις του για τα διλήμματά του ή τους διαξιφισμούς του με συνεργάτες του, καθηλωμένη με τις ώρες στην πολυθρόνα, αλλά δε δεχόταν ποτέ τη γνώμη ή την άποψή της, θεωρώντας την ανίδεη με όσα ασχολούνταν ο ίδιος. Οι δικές της επιτυχίες ήταν απλώς θέμα τύχης και περισσότερο εύνοιας επειδή ήταν γυναίκα. Κάθε φορά που η Ειρήνη έπαιρνε αύξηση ή προαγωγή, αντιμετώπιζε την προσπάθεια του Σπύρου να υποτιμήσει τις ικανότητές της και τις πιέσεις του να εγκαταλείψει την καριέρα της και να συγκεντρωθεί στη φροντίδα του ίδιου και του σπιτιού. Με τον καιρό έπαψε να του αναφέρει τις δικές της επιτυχίες.

Είχε αρχίσει από καιρό να νιώθει καταπιεσμένη και ψυχικά ανικανοποίητη. Θα του μιλούσε και ας την καταδίκαζε: ή ο Σπύρος θα συνειδητοποιούσε κάποια πράγματα επιτέλους ή θα αναγκαζόταν να φτάσει στα άκρα ζητώντας του διαζύγιο. Μέσα της δεν είχε ξεκαθαρίσει τι αισθανόταν τώρα γι᾽ αυτόν. Δεν ήθελε να το ψάξει. Αν η απάντηση που θα της έδινε η αυτοανάλυση ήταν ότι τον αγαπούσε ακόμη, θα ήταν εναντίον της, γιατί δε θα είχε τη δύναμη να αντιδράσει. Η κατάσταση θα διαιωνιζόταν. Αν πάλι ήταν αρνητική, τότε γι᾽ αυτή θα ήταν μια ψυχική απογοήτευση και μια ταπεινωτική ανακάλυψη. Όχι, δεν ήθελε να το ψάξει. Έπρεπε μόνο να θυμάται πόσο ευτυχισμένοι ήταν στις αρχές του γάμου τους και να παλέψει να βρουν μια λύση οι δυο τους, με αμοιβαίες υποχωρήσεις. Η μελαγχολία που ένιωθε έγινε εντονότερη επειδή ήξερε ότι η χαμένη θα ήταν πάλι αυτή.

Όπως και να ᾽χε, θα το σκεφτόταν καλύτερα στο μακρύ ταξίδι που είχε μπροστά της.

Η πόρτα του τροχόσπιτου άνοιξε. Ένα νεαρό ζευγά-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

ρι, με τα ποτήρια του παγωμένου καφέ στα χέρια, φάνηκε στο άνοιγμα.

«Πάλι δεν κοιμήθηκες εσύ;» ρώτησε η γυναίκα την Ειρήνη γελώντας. «Πού γύριζες σήμερα;»

«Φεύγω», απάντησε η Ειρήνη μονολεκτικά.

«Όλοι φεύγουμε. Αύριο πάμε στη Χαλκιδική».

«Φεύγω τώρα… για την Αθήνα. Πήρε ο Σπύρος».

Ο άντρας την πλησίασε και της έβαλε ένα ποτήρι στο χέρι.

«Πιες πρώτα έναν καφέ και πες μας απ' την αρχή τι έγινε».

«Γιατί δεν του είπες να μας βρει στη Χαλκιδική όπως κανονίσαμε;» πετάχτηκε η γυναίκα του.

«Η Μαρία πού είναι;» ρώτησε η Ειρήνη αποφεύγοντας να απαντήσει.

«Στην παραλία για ηλιοθεραπεία. Πού αλλού;»

«Θ' αφήσω τη σκηνή για να μην της χαλάσω τις διακοπές της. Άφησα και τη φωτογραφική. Έχει ακόμη φιλμ. Αν θέλει, μπορεί να το χρησιμοποιήσει. Θα μπορέσετε να τη βολέψετε στο αυτοκίνητο μαζί σας;»

«Και το ρωτάς;»

«Λοιπόν, αφήστε τα αυτά και καθίστε πρώτα να πιούμε τον καφέ… να μας εξηγήσεις και τι έγινε», είπε ο άντρας σε τόνο που έδειχνε ότι δε σήκωνε αντιρρήσεις.

Ο Ξανθός τους είδε να κάθονται και ανακουφισμένος βγήκε από το κάμπινγκ. Στήθηκε κοντά στην είσοδο και περίμενε να φτάσει ο φίλος του με το αγροτικό.

Μετά από είκοσι λεπτά η Ειρήνη σηκώθηκε και αγκάλιασε τη φίλη της. Ο άντρας τής έσφιξε το χέρι.

«Να προσέχεις!» της είπε. «Δε μου αρέσει που θα ταξιδεύεις μόνη σου νυχτιάτικα».

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

«Πείτε αντίο στη Μαρία από μένα. Θα σας πάρω τηλέφωνο. Πρέπει να φύγω όμως τώρα που έχει ακόμη φως», απάντησε η Ειρήνη και απομακρύνθηκε κουνώντας το χέρι σε χαιρετισμό.

«Τον βλάκα!» μουρμούρισε ο άντρας παρακολουθώντας την που απομακρυνόταν.

«Τον μαλάκα, θες να πεις!» τον διόρθωσε η γυναίκα του, ξέροντας ότι εννοούσε τον Σπύρο.

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

2

Μετά από μερικά λεπτά η Ειρήνη αποφάσισε να συνεχίσει το ταξίδι της. Άφησε να περάσουν τα αυτοκίνητα που έρχονταν και ξεκίνησε αργά ακολουθώντας τα. Γρήγορα χάθηκαν στο βάθος του δρόμου. Σε λίγο φάνηκαν πίσω της τρία αυτοκινούμενα με γαλλικές πινακίδες, οικογένειες που έκαναν τον γύρο της Ελλάδας παρέα. Δε φαίνονταν να βιάζονται και η Ειρήνη δε χρειάστηκε να αυξήσει ταχύτητα ή να παραμερίσει για να προσπεράσουν. Συνέχισε να προχωρεί με μέτρια ταχύτητα μέχρι να συνέλθει εντελώς από την ταραχή που ένιωθε ακόμη. Λίγο πιο κάτω παρατήρησε ένα αγροτικό σταματημένο στην άκρη του δρόμου με το καπό της μηχανής ανοιχτό. Ένας άντρας ήταν σκυμμένος πάνω από τη μηχανή μ᾽ ένα μπετόνι νερού στα χέρια, ενώ ο οδηγός καθόταν γερμένος πίσω στο κάθισμα και κάπνιζε μιλώντας στο κινητό. Προσπάθησε από τον καθρέφτη να διακρίνει τη δεξιά πλευρά του αυτοκινήτου, μήπως κατά τύχη ήταν το ίδιο με αυτό που τη χτύπησε, μα τα αυτοκινούμενα που την ακολουθούσαν μπλόκαραν το οπτικό της πεδίο. Μοιρολατρικά ανασήκωσε τους ώμους και συνέχισε. Δε θα έβγαινε τίποτε, ακόμη κι αν ήταν αυτοί. Δεν είχε προλάβει να δει πρόσωπα ούτε καν το αυτοκίνητο. Τι θα τους

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

έλεγε; Μόνη της μαζί τους στην ερημιά της εθνικής; Και αν ήταν τίποτε εγκληματίες; Πρόλαβε να ρίξει άλλη μια σύντομη ματιά από τον καθρέφτη την ώρα που ο άνθρωπος με το μπετόνι ανασηκωνόταν κι έκλεινε το καπό. Κάτι στην κίνησή του καθώς χαμήλωνε τα χέρια τής φάνηκε γνωστό. Πού τον είχε ξαναδεί; Προσπάθησε για λίγο να τον εντοπίσει στη μνήμη της και μετά τον έβγαλε από το μυαλό της. Ίσως απλώς της θύμιζε κάποιον άλλον. Είχε δει τόσα καινούργια πρόσωπα στο κάμπινγκ. Στο κάμπινγκ; Αυτό ήταν! Εκεί τον είχε δει! Έξω από το κάμπινγκ ή μάλλον στο πάρκινγκ, την ώρα που έβαζε τη βαλίτσα της στο αυτοκίνητο. Κοίτα σύμπτωση! Βέβαια αυτός εδώ φορούσε καπελάκι και τα μαλλιά του δε φαίνονταν, όμως αυτό που της είχε τραβήξει την προσοχή όταν τον πρωτοείδε ήταν το χρυσό χνούδι στα μπράτσα του που λαμπύριζε στον ήλιο. Και τώρα, καθώς τα κατέβαζε, οι τελευταίες αχτίδες του ήλιου που έδυε φώτισαν τα μπράτσα του και το πυκνό χνούδι γυάλισε για μερικά δευτερόλεπτα. Αυτό ήταν που της θύμισε τώρα τη στιγμιαία, τυχαία συνάντηση.

Συνέχισε τον δρόμο της με τα τρία αυτοκινούμενα να την ακολουθούν. Ο ήλιος ήταν για τα καλά στη δύση του. Σε λίγο θα χανόταν πίσω από τα βουνά και το σκοτάδι θα σκέπαζε αργά και βαριά τα πάντα. Σκέφτηκε να αυξήσει ταχύτητα, αλλά, χωρίς να ξέρει το γιατί, ένιωθε μια αόριστη ασφάλεια έχοντας πίσω της τα αυτοκινούμενα. Μιαδυο φορές έκανε στην άκρη αφήνοντας χώρο για προσπέραση, αλλά δεν είδε καμιά πρόθεση από τον οδηγό του πρώτου να προσπεράσει. Ήταν φανερό ότι η ταχύτητα με την οποία ταξίδευαν τους βόλευε. Συνέχισαν έτσι για αρκετή ώρα, όταν κάποια στιγμή είδε ότι πλησίαζαν σε διόδια.

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

Οι δυο άντρες στο αγροτικό περίμεναν το αυτοκίνητο της Ειρήνης να περάσει για να την ακολουθήσουν. Δεν είχαν υπολογίσει τα αυτοκινούμενα. Βρίζοντας, ξεκίνησαν και βάλθηκαν να τα ακολουθούν, περιμένοντας μια ευκαιρία που θα υπήρχε κάποια απόσταση ανάμεσα σ' αυτά και στην Ειρήνη. Πλησίαζαν τώρα στα διόδια, φρενιασμένοι για τη χαμένη ευκαιρία και εξακοντίζοντας βρισιές εναντίον και των Γάλλων και της Ειρήνης.

Ο δρόμος ήταν τώρα αρκετά φαρδύς και η Ειρήνη μπορούσε να διαλέξει μια άλλη λωρίδα, παρέμενε όμως στην εσωτερική, μια που και οι Γάλλοι έμεναν σταθερά στα εβδομήντα με ογδόντα χιλιόμετρα. Περνώντας τα διόδια, άφησε το ένα αυτοκινούμενο να περάσει μπροστά και μπήκε ανάμεσα, ακολουθούμενη από τα άλλα δύο. Οι Γάλλοι δεν έδειξαν να ενοχλήθηκαν και συνέχισαν έτσι το ταξίδι προς τη Λάρισα, ένα περίεργο κομβόι από τρία αυτοκινούμενα κι ένα μικρό Fiat ανάμεσά τους. Η εικόνα θύμιζε πορεία ελεφάντων που μπερδεύτηκε ανάμεσά τους ένα αδέσποτο ζωάκι και τους ακολουθούσε νιώθοντας ασφάλεια από την παρουσία τους. Και η αλήθεια ήταν πως ένας υποσυνείδητος φόβος, που δεν είχε αποκρυσταλλωθεί ακόμη στο μυαλό της Ειρήνης, την έσπρωχνε να αναζητήσει ασφάλεια στην παρουσία άλλων αυτοκινήτων δίπλα της. Ήλπιζε μόνο να μη σταματήσουν οι συνταξιδιώτες της στη Λάρισα.

Η τύχη ήταν με το μέρος της. Το ταξίδι τους συνεχίστηκε έτσι, χωρίς καμιά ένδειξη ενόχλησης για την παρουσία της ανάμεσά τους από τους ανυποψίαστους συνοδούς της. Ορισμένες φορές αύξαναν λίγο την ταχύτητα και η Ειρήνη ακολουθούσε πιστά τον προπορευόμενο οδηγό. Η μουσική τής κρατούσε συντροφιά, αλλά ένιωθε τα

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

πλοκάμια της θλίψης να την τυλίγουν και ευχόταν να είχε μια παρουσία δίπλα της να ανταλλάξει μια κουβέντα. Η κούραση της μέρας τη βάραινε, η απογοήτευση για τη συμπεριφορά του άντρα της την έπνιγε και το περιστατικό που κόντεψε να τη σκοτώσει την είχε αποσυντονίσει. Όσο και να προσπαθούσε τώρα να βάλει σε μια τάξη τις σκέψεις της και να πάρει μια απόφαση, της ήταν αδύνατον. Χωρίς να μπορεί να προσδιορίσει τι έφταιγε ακριβώς, ένιωθε μια περίεργη ανησυχία, μια ανασφάλεια. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ταξίδευε βράδυ, όχι, δεν ήταν αυτό. Δεν ήθελε να το παραδεχτεί, αλλά ένας ανεξήγητος φόβος, μια περίεργη αίσθηση κινδύνου την τύλιγε. Παρόλο που πέρασαν αρκετά μέρη όπου μπορούσε να σταματήσει για έναν καφέ, που τώρα τον είχε απόλυτη ανάγκη, κι ένα σάντουιτς, δίσταζε να αποκολληθεί από την παρουσία των Γάλλων γύρω της. Η κίνηση των τροχοφόρων αραίωνε σιγά σιγά όσο έπεφτε το σκοτάδι, μα κάποιες νταλίκες επέμεναν να μένουν στον δρόμο συνεχίζοντας το ταξίδι τους και, βρίσκοντας σχεδόν άδειο το οδικό δίκτυο, τους προσπερνούσαν με μεγάλη ταχύτητα και με τα ραδιόφωνα στη διαπασών.

Το κεφάλι της Ειρήνης κόντευε να σπάσει. Το στομάχι της της υπενθύμιζε την παρουσία του με πολύ ενοχλητικό τρόπο. Τα βλέφαρά της βάραιναν και με κόπο συγκρατούσε τα μάτια της ανοιχτά. Είχε φτάσει πια στο σημείο να κουνάει δυνατά το κεφάλι της για να παραμείνει ξύπνια. Χρειαζόταν μια ανάπαυλα. Αποφάσισε να σταματήσει μετά τα επόμενα διόδια, να βάλει κάτι στο στομάχι της και να πιει έναν δυνατό καφέ. Δεν άντεχε άλλο. Δεν ήξερε τις προθέσεις των Γάλλων, αλλά δε θα ρίσκαρε να τους

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

ακολουθήσει περισσότερο. Κοίταξε γύρω για κάποια πινακίδα, να προσανατολιστεί πού βρισκόταν περίπου στην εθνική. Ακολουθούσε τα αυτοκινούμενα σαν υπνωτισμένη τόση ώρα και δεν είχε προσέξει καθόλου τις πινακίδες ή την ίδια τη διαδρομή. Ήξερε μόνο ότι βρισκόταν στην εθνική και ότι είχαν περάσει από ώρα την έξοδο για τον Βόλο. Άλλαξε σταθμό στο ραδιόφωνο, ψάχνοντας έντονη μουσική να την ξυπνήσει. Έπεσε σε ειδήσεις. Το άφησε με την ελπίδα να της τραβήξουν την προσοχή και να διώξουν τη νύστα που τη βάραινε.

Πολιτικές αντιπαραθέσεις, ληστείες, φωτιές! Πρώτη φορά άκουγε με προσήλωση τις ειδήσεις. Προσπαθούσε να καταλάβει τι ακριβώς άκουγε, αλλά δεν τα κατάφερνε. Το νόημα της ξέφευγε, απλώς άκουγε λέξεις και φράσεις γνωστές, χωρίς να μπορεί να αντιληφθεί τη σημασία τους. Η προσπάθεια να τα καταλάβει όμως την έκανε να μένει ξύπνια. Ο εκφωνητής ανακοίνωνε τώρα νέα για την πυρκαγιά που μαινόταν στα νότια της χώρας, κάπου στην Πελοπόννησο. Ασυναίσθητα τα μάτια της έκαναν έναν κύκλο μπροστά της ψάχνοντας μακρινές αναλαμπές της φωτιάς μέσα στο σκοτάδι. Έπειτα συνειδητοποίησε τι έκανε και γέλασε νευρικά.

«Ειρήνη, κορίτσι μου», είπε μεγαλόφωνα στον εαυτό της, «αν δε σταματήσεις σύντομα να ξεκουραστείς, σε βλέπω να συνεχίζεις αιώνια το ταξίδι σου στο άγνωστο».

Το αυτοκινούμενο μπροστά της μπλόκαρε την όρασή της. Ξαφνικά η εθνική φωτίστηκε και ξέφυγαν από τα μονότονα σκοτάδια. Πλησίαζαν σε διόδια ή κατοικημένη περιοχή. Επιτέλους! Με την προσμονή της ανάπαυλας, το βλέμμα της ζωντάνεψε και το μυαλό της καθάρισε. Πρόσε-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

ξε την έξοδο της εθνικής για την Πελασγία. Ωραία! Όπου να ᾽ναι θα έφταναν σε διόδια. Αμέσως μετά θα σταματούσε να φάει κάτι και να συνέλθει μ᾽ έναν δυνατό, πικρό καφέ. Χαμογέλασε με τον εαυτό της. Είχε καλύψει μηχανικά το μεγαλύτερο μέρος του ταξιδιού χωρίς να σκεφτεί καθόλου το πρόβλημα που τη βασάνιζε. Τουλάχιστον από τη στιγμή της πρόσκρουσης και μετά, διόρθωσε τη σκέψη της. Και νόμιζε πως αμέσως μόλις έφτανε στην Αθήνα, θα είχε κατασταλάξει σε μια απόφαση!

«Έχεις όμως αρκετό δρόμο μπροστά σου ακόμη, κορίτσι μου. Κοίταξε να επωφεληθείς», είπε στον εαυτό της. «Άλλωστε τι άλλο έχεις να κάνεις ολομόναχη μέσα στο αυτοκίνητο;»

Η φωνή του εκφωνητή την ξανάφερε στην πραγματικότητα. Είχε ξεχάσει ότι άκουγε ειδήσεις.

«Μυστήριο εξακολουθεί να καλύπτει την εξαφάνιση του βιομηχάνου Μακρίδη από τη Θεσσαλονίκη, ο οποίος έχει χαθεί από την περασμένη εβδομάδα χωρίς να αφήσει κανένα ίχνος. Ο βιομήχανος είχε ξεκινήσει την περασμένη Τρίτη για το γραφείο του, γύρω στις δέκα το πρωί, με το αυτοκίνητό του, μια γκρι Mercedes, την οποία οδηγούσε ο ίδιος. Η σύζυγός του ανέφερε ότι ήταν μια φυσιολογική μέρα, χωρίς τίποτε το ιδιαίτερο. Σύμφωνα με την κατάθεσή της, ο άντρας της έφευγε περίπου την ίδια ώρα κάθε μέρα και επέστρεφε γύρω στις οκτώ. Δεν έδειχνε να τον απασχολεί τίποτε το ιδιαίτερο. Το αυτοκίνητό του βρέθηκε στο προαύλιο του κτιρίου όπου στεγάζονται τα γραφεία του βιομηχάνου, ο ίδιος όμως δεν παρουσιάστηκε καθόλου στο γραφείο του εκείνη τη μέρα ούτε κανένας από τους υπαλλήλους τον είδε να βγαίνει ή να μπαίνει στο αυτοκίνητό του. Η αστυ-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

νομία εξετάζει την περίπτωση απαγωγής, μέχρι τη στιγμή αυτή όμως δεν έχει γίνει κανένα τηλεφώνημα για λύτρα».

Η φωνή του εκφωνητή συνέχισε με τις επόμενες ειδήσεις. Η Ειρήνη άκουγε τώρα πιο συνειδητά αυτά που εκφωνούσε. Όλη αυτή την εβδομάδα στο κάμπινγκ δεν είχε ακούσει καθόλου ραδιόφωνο.

«Η υπόθεση της ληστείας στη Μονή Σπαρμού εξακολουθεί να πονοκεφαλιάζει τις τοπικές αρχές. Οι άντρες της Δίωξης Εγκλήματος δεν έχουν βρει ακόμη στοιχεία που να τους οδηγούν στα ίχνη των ιερόσυλων. Σύμφωνα με τον πρεσβύτερο της μονής, εκλάπησαν αντικείμενα αξίας πολλών εκατομμυρίων και ανυπολόγιστης ιστορικής αξίας. Οι ιερόσυλοι άφησαν απείραχτες τις ανεκτίμητες εικόνες και πήραν μόνο χρυσά ιερά σκεύη, που χρονολογούνται από τον 15ο αιώνα. Εικάζεται ότι…»

Η Ειρήνη είδε μπροστά της τα διόδια και η προσοχή της στράφηκε εκεί. Έκοψε ταχύτητα κι άφησε να περάσουν τα δύο αυτοκινούμενα. Από δω και πέρα θα βρισκόταν σε πιο γνωστή διαδρομή. Η Λαμία δεν ήταν πολύ μακριά, ενώ είχε έρθει άπειρες φορές με τους γονείς της. Αν δεν ήταν τόσο αργά, θα έκανε μια παράκαμψη και θα επισκεπτόταν για λίγο τους συγγενείς του πατέρα της. Αντί γι᾽ αυτό, σκέφτηκε να κάνει μια στάση στον Καραβόμυλο και να βάλει στο στομάχι της κανονικό φαγητό σε καμιά ταβέρνα. Κοίταξε το ρολόι της. Το ταξίδι μέχρι εδώ είχε πάρει πολύ περισσότερη ώρα απ᾽ ό,τι υπολόγιζε. Οι Γάλλοι ταξίδευαν αργά. Ίσως να μην προλάβαινε τίποτε ανοιχτό. Καλύτερα να σταματούσε στον πρώτο σταθμό εξυπηρέτησης που θα συναντούσε μετά τα διόδια. Συνέχισε έχοντας τα μάτια ανοιχτά. Τρία χιλιόμετρα πιο κάτω είδε την

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

πινακίδα που ζητούσε. Άλλο ένα χιλιόμετρο και θα σταματούσε επιτέλους. Άναψε φλας και μπήκε στη λωρίδα εξόδου. Μπήκε πρώτα στον σταθμό βενζίνης. Γέμισε το ρεζερβουάρ, έλεγξε τα υγρά του αυτοκινήτου και πάρκαρε στο πίσω μέρος του εστιατορίου. Μέσα στην αίθουσα την υποδέχτηκε ζωηρός φωτισμός, μουσική και η δροσιά του κλιματιστικού. Οι πελάτες ήταν λιγοστοί. Μια οικογένεια Ιταλών μιλούσε δυνατά και χειρονομούσε, ένα νεαρό ζευγάρι με τον χάρτη ανοιγμένο ανάμεσά του ρουφούσε τον καφέ του και μιλούσε χαμηλόφωνα, δύο μοναχικοί άντρες έτρωγαν με όρεξη με τα μπουκάλια του νερού έτοιμα για το ταξίδι και τρεις άλλοι που έμοιαζαν να συνταξιδεύουν, όρθιοι στο ταμείο, περίμεναν τα ρέστα. Το μάτι της έπεσε σε μια μοναχική φιγούρα κοντά στην τζαμαρία. Μια νεαρή κοπέλα μασουλούσε ένα χάμπουργκερ και κοίταζε εξεταστικά γύρω της. Για μια στιγμή τα μάτια τους συναντήθηκαν και είδε κάτι σαν ανακούφιση στο πρόσωπό της. Η Ειρήνη σερβιρίστηκε, πήρε τον δίσκο της και κάθισε σ᾽ ένα από τα πολλά άδεια τραπέζια, αφήνοντας έναν στεναγμό ικανοποίησης.

Το αγροτικό σταμάτησε αθόρυβα στον χώρο του εστιατορίου. Οι δύο άντρες κοίταξαν γύρω ερευνητικά.

«Πού στα κομμάτια πήγε;» μούγκρισε ο οδηγός. «Την είδαμε που έστριβε εδώ πέρα».

«Κάνε μια βόλτα γύρω απ᾽ το εστιατόριο. Θα πήγε σίγουρα να βάλει βενζίνη στο πρατήριο».

Μόλις μπήκαν στον πίσω δρόμο που οδηγούσε στο βεν-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

ζινάδικο, είδαν παρκαρισμένο το αυτοκίνητο που ζητούσαν.

«Τη σκρόφα! Λες να μας πήρε χαμπάρι απ᾽ την αρχή και παίζει μαζί μας κρυφτούλι;» γρύλισε ο οδηγός.

«Αποκλείεται! Αν ήταν έτσι, θα είχε σταματήσει όταν μας προσπέρασε. Απλώς φοβήθηκε και χώθηκε ανάμεσα στους άλλους για σιγουριά».

«Κι εδώ γιατί κρύφτηκε;»

«Δεν κρύφτηκε, μαλάκα! Έβαλε βενζίνη και το παράτησε εκεί για να φάει. Γιατί να το μετακινεί ξανά;»

«Την πουτάνα! Μας έχει κάνει να την κυνηγάμε στη μισή Ελλάδα. Πρέπει να ξεμπερδεύουμε με δαύτη. Τι κάνουμε τώρα; Να την περιμένουμε να φάει και να ξεκινήσει; Έναν καφέ θα τον ήθελα κι εγώ».

«Βγάλ᾽ το απ᾽ το μυαλό σου. Δε θα ρισκάρουμε τίποτε. Κατέβα να ρίξεις μια ματιά απ᾽ την τζαμαρία αν είναι μέσα και τι κάνει. Μπορεί να πάρει κάτι για το ταξίδι και να φύγει αμέσως».

«Κι αν με δει;»

«Δε θα σε δει. Είναι σκοτεινά έξω. Και να σε δει, δε σε γνωρίζει. Εμένα με είδε στο κάμπινγκ και δεν πρέπει να με ξαναδεί».

Ο οδηγός κατέβηκε βλαστημώντας και από τη γωνία του κτιρίου κοίταξε προσεκτικά μέσα από την τζαμαρία τη μεγάλη φωτεινή αίθουσα.

«Μέσα είναι. Στρώθηκε του καλού καιρού και τρώει», είπε γυρίζοντας στο αγροτικό.

«Πού ακριβώς κάθεται;»

«Δύο τραπέζια από την είσοδο, μόνη της».

«Ωραία! Πάρκαρε τώρα το αυτοκίνητο ακριβώς μπροστά από το δικό της».

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

«Τι διάολο με πέρασες; Για ταξιτζή; Δε σου κάνει εδώ που το άφησα;»

«Κάνε αυτό που σου λέω, ηλίθιε, και μη ρωτάς. Δώσε μου τον φακό».

Ο Ξανθός έβγαλε έναν μικρό κοφτερό σουγιά από την τσέπη του κι άρπαξε τον φακό που του έδωσε ο άλλος. Αθόρυβα, προχώρησε στο πίσω μέρος του αγροτικού που ακουμπούσε σχεδόν στον προφυλακτήρα του Fiat και χώθηκε κάτω από το αυτοκίνητο της Ειρήνης. Με τη βοήθεια του φακού βρήκε αυτό που έψαχνε κι άρχισε πολύ προσεκτικά να χαρακώνει το λάστιχο στο σωληνάκι. Δεν ήθελε να το κόψει. Έκανε μια μικρή χαραματιά και βύθισε τη μύτη του σουγιά στην εγκοπή. Μόλις είδε τις σταγόνες του υγρού να στάζουν αργά αλλά σταθερά, το άφησε. Έψαξε πάλι και εντόπισε κάποιο άλλο σωληνάκι. Έκανε το ίδιο και βιαστικά σύρθηκε και ανασηκώθηκε. Τίναξε τη σκόνη από πάνω του, κοίταξε γύρω του και πήγε στον οδηγό.

«Τέλειωσα. Πήγαινε τώρα να πάρεις δυο καφέδες και κανένα σάντουιτς και πάμε να φύγουμε».

Ο άλλος τον κοίταζε χωρίς να καταλαβαίνει.

«Θα πας καμιά φορά ή θα ξημερωθούμε εδώ πέρα;»

«Μα… μα αν με δει; Δεν είπες να μην το ρισκάρουμε;»

«Τώρα δεν έχει και μεγάλη σημασία».

«Μα τι διάολο έκανες εκεί από κάτω;»

«Άντε να φέρεις τον καφέ και θα σου εξηγήσω».

Ο οδηγός απομακρύνθηκε στο μπροστινό μέρος του εστιατορίου, σαστισμένος ακόμη.

«Ηλίθιε! Μόνο να δίνεις ξύλο είσαι ικανός», μουρμούρισε αγανακτισμένος ο Ξανθός. «Από μυαλό ούτε όσο ένας κόκορας!»

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

Μπήκε στο αγροτικό κι άναψε τσιγάρο περιμένοντας τον οδηγό.

«Ορίστε, τα έφερα. Τώρα τι κάνουμε;»

«Δώσ᾽ τα και βάλε μπρος να φύγουμε».

«Προς τα πού; Γυρνάμε πίσω;»

Ο Ξανθός έμεινε να κοιτάζει με απορία τον οδηγό. Γιατί του στείλανε αυτό τον ηλίθιο για βοηθό, που να πάρει;

«Συνέχισε προς την Αθήνα. Μόλις βρεις πάρκινγκ στον δρόμο, μπες και σταμάτα πίσω από καμιά νταλίκα να περιμένουμε. Κάποια στιγμή θα μας προσπεράσει».

Σταμάτησαν μερικές εκατοντάδες μέτρα πιο κάτω κι άρχισαν να τρώνε με βουλιμία τα σάντουιτς που είχαν αγοράσει. Όταν τέλειωσαν, έπιασαν με λαχτάρα τον καφέ κι άρχισαν να ρουφάνε απολαυστικά μεγάλες γουλιές ακουμπισμένοι πίσω στο κάθισμά τους.

«Έχε τον νου σου όταν προσπεράσει να τη δούμε μέσα στο σκοτάδι. Δεν έχει φώτα αυτό το κομμάτι. Μην τη χάσουμε».

«Θα μου πεις τι έκανες στ᾽ αμάξι της;»

«Έκοψα το σωληνάκι με τα υγρά των φρένων».

«Μα θα το πάρει χαμπάρι μόλις κάνει να βάλει μπροστά και δε θα ᾽χει φρένα!»

«Δεν το έκοψα τελείως. Έκανα απλώς μια τρυπίτσα για να έχει σταδιακή διαρροή και να μην το πάρει είδηση για πολλή ώρα. Όταν αρχίσουν τα φρένα να μην αντιδρούν καθόλου, τότε θα το πάρει χαμπάρι. Με λίγη τύχη θα έχει αναπτύξει κάποια ταχύτητα τώρα που δεν ακολουθεί κανέναν».

«Κι αν τη γλιτώσει; Δεν είναι σίγουρο. Λέω να τη βγάλουμε απ᾽ τον δρόμο να σιγουρευτούμε».

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

«Δε θα ρισκάρουμε να μας δει κανένας περαστικός».

«Δε θα του αρέσει καθόλου τ᾽ αφεντικού. Είπε να σιγουρευτούμε ότι βγήκε απ᾽ τη μέση η σκρόφα».

«Θα βγει! Και μάλιστα χωρίς να κάνουμε τίποτε. Έκοψα και το σωληνάκι της βενζίνης. Μόλις πάρει την πρώτη τούμπα, θ᾽ αρπάξει φωτιά. Εμείς απλώς θα παρακολουθούμε από απόσταση».

Ο οδηγός γύρισε και τον κοίταξε με θαυμασμό.

«Απίθανο! Πώς δεν το σκέφτηκα αυτό;»

Ο Ξανθός έκανε μια περιφρονητική γκριμάτσα και αρκέστηκε να τραβήξει μια βαθιά ρουφηξιά από το μισοτελειωμένο τσιγάρο που κρατούσε.

Η Ειρήνη τέλειωσε το αξιοθρήνητο κοκκινιστό μοσχάρι κι έσπρωξε το πιάτο με τα υπολείμματα του ρυζιού στην άκρη του τραπεζιού. Ο καφές τουλάχιστον ήταν πολύ καλύτερος. Έγειρε πίσω στην καρέκλα της και για πρώτη φορά από τη στιγμή που πήρε το τηλεφώνημα του Σπύρου άρχισε να χαλαρώνει. Έσκυψε στο τσαντάκι της για τα τσιγάρα. Όταν ανασήκωσε τα μάτια της, είδε μπροστά της την κοπέλα που καθόταν στο ακρινό τραπέζι. Στεκόταν όρθια μπροστά της και την κοίταζε μ᾽ ένα δειλό χαμόγελο. Φορούσε εφαρμοστό τζιν και μπλουζάκι με τιράντες. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της ήταν πιασμένα χαμηλά στον σβέρκο μ᾽ ένα λαστιχάκι. Στο ένα χέρι κουβαλούσε μια εκδρομική τσάντα παραφουσκωμένη και στη μέση περασμένο είχε το βολικό τσαντάκι-μπανάνα. Τα ανοιχτόχρωμα καστανά της μάτια κοίταζαν την Ειρήνη με μια δειλή ικεσία.

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

«Μπορώ να καθίσω λίγο μαζί σας;» τη ρώτησε ρίχνοντας μια χαρακτηριστική ματιά γύρω στην αίθουσα.

Η Ειρήνη, παραξενεμένη, ανασήκωσε τους ώμους και της έδειξε ευγενικά την καρέκλα απέναντί της.

«Με λένε Ροζάρια», συνέχισε η κοπέλα σε πολύ καλά ελληνικά. «Είμαι από την Ιταλία και σπουδάζω φιλολογία στη Θεσσαλονίκη».

Η Ειρήνη χαμογέλασε ανόρεχτα στην κοπέλα. Δεν είχε και πολλή διάθεση για κουβέντα.

«Είμαι στην Ελλάδα με το πρόγραμμα ανταλλαγής φοιτητών. Τώρα κάνω διακοπές και σκέφτηκα να επισκεφθώ την Αθήνα για να δω τα αρχαία. Έχω δει τον Παρθενώνα μόνο από φωτογραφίες».

Η Ειρήνη άρχισε να καταλαβαίνει πού το πήγαινε η κοπέλα. Την κοίταξε για λίγο εξεταστικά. Είχε καθαρό βλέμμα και απονήρευτη έκφραση. Μολονότι η όλη της εμφάνιση έδειχνε ότι ήταν τουρίστρια, στη συμπεριφορά της είχε τη σοβαρότητα του μορφωμένου ανθρώπου. Τη συμπάθησε.

«Σε ποιο έτος των σπουδών σου είσαι, Ροζάρια;» τη ρώτησε.

«Πήρα το πτυχίο μου και τώρα κάνω το μεταπτυχιακό μου εδώ στην Ελλάδα».

Η Ειρήνη την κοίταξε παραξενεμένη. Φαινόταν πολύ νέα.

«Με λένε Ειρήνη. Είσαι μόνη σου;»

«Ναι. Ξεκίνησα μ᾽ ένα γνωστό μου ζευγάρι από τη Θεσσαλονίκη, αλλά μου το είχαν πει ότι θα πήγαιναν από τη Γλύφα στην Εύβοια. Ήταν πολύ καλοί όμως και μ᾽ έφεραν μέχρι τα διόδια για να μη μείνω μόνη στον δρόμο μες στη νύχτα. Εκεί μίλησα με κάποιον υπάλληλο και περίμενα λί-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

γο να τελειώσει η υπηρεσία του. Με έφερε μέχρι εδώ πριν πάει στο χωριό του».

«Και τώρα; Τι σκοπεύεις να κάνεις;» Η Ειρήνη, παρόλο που ήξερε τι ήθελε η κοπέλα, περίμενε να της το ζητήσει η ίδια. Πρώτη φορά θα έβαζε κάποιον στο αυτοκίνητό της χωρίς να τον ξέρει. Δίσταζε να πάρει απόφαση. Είχε ακούσει τόσα να γίνονται!

«Είμαι εδώ δύο ώρες. Ρώτησα τους συμπατριώτες εκεί», έδειξε με το κεφάλι την οικογένεια των Ιταλών που ετοιμάζονταν τώρα να φύγουν, «αλλά δεν έχουν χώρο στο αυτοκίνητό τους. Το άλλο ζευγάρι εκεί… πάει βόρεια. Όσο για τους υπόλοιπους, δεν τους ρώτησα καν».

Η Ειρήνη το βρήκε απόλυτα λογικό. Ήταν μεγάλο ρίσκο να επιδιώκεις μες στη νύχτα οτοστόπ με μοναχικούς άντρες και μάλιστα νταλικέρηδες.

«Είχα αποφασίσει να περιμένω μέχρι το πρωί», συνέχισε η κοπέλα, «γιατί θέλω να είμαι σίγουρη με ποιον θα ταξιδέψω. Λογαριάζω να κατέβω κάπου που να υπάρχει σταθμός λεωφορείων. Δε θέλω να επιβαρύνω κανέναν. Εσείς πάτε προς την Αθήνα ή βόρεια;»

«Προς την Αθήνα. Μπορείς αν θέλεις να έρθεις μαζί μου», πρόσθεσε η Ειρήνη παρασυρμένη από μια ξαφνική παρόρμηση. «Το ταξίδι θα κυλήσει πιο ευχάριστα με παρέα».

Τα μάτια της νεαρής φοιτήτριας φωτίστηκαν.

«Σας ευχαριστώ πολύ. Νιώθω πολύ πιο ήσυχη που θα ταξιδέψω με γυναίκα. Και μπορείτε να μ᾽ αφήσετε σε κάποιο σταθμό αν είναι εύκολο».

«Θα το δούμε αυτό πηγαίνοντας. Είσαι έτοιμη, Ροζάρια;»

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

«Εδώ και δυο ώρες. Φύγαμε».

Έκαναν αργά τον γύρο του κτιρίου και βγήκαν στην εθνική. Η κίνηση ήταν λιγοστή.

«Καπνίζεις, Ροζάρια;»

«Σπάνια. Δε θέλω να το συνηθίσω. Τα λεφτά που παίρνω είναι λίγα και πρέπει να προσέχω πώς τα ξοδεύω».

«Σε πειράζει να καπνίσω εγώ;»

«Όχι βέβαια!»

Με τα μάτια στον δρόμο, η Ειρήνη άνοιξε με το ένα χέρι το τσαντάκι κι έβγαλε το πακέτο με τα τσιγάρα. Ψαχούλεψε λίγο και βρήκε τον αναπτήρα. Καθώς τον έβγαζε, γλίστρησε από τα δάχτυλά της κι έπεσε στο δάπεδο του αυτοκινήτου. Έσκυψε λίγο στο πλάι κι άρχισε να ψαχουλεύει το κενό ανάμεσα στα καθίσματα χωρίς να παίρνει τα μάτια από τον δρόμο.

«Τι ψάχνεις;»

«Μου ᾽πεσε ο αναπτήρας. Πρέπει να γλίστρησε προς τη μεριά σου».

«Άσε, θα τον βρω εγώ».

Η Ιταλίδα έλυσε τη ζώνη κι έσκυψε στο πάτωμα να βρει τον αναπτήρα. Εκείνη την ώρα προσπερνούσαν ένα πάρκινγκ όπου ήταν σταματημένες δυο νταλίκες κι ένα αγροτικό. Η Ειρήνη συνέχισε να οδηγεί με μειωμένη ταχύτητα, ενώ η άλλη κοπέλα συνέχιζε να ψάχνει.

«Άσε, Ροζάρια, θα χρησιμοποιήσω τον αναπτήρα του αυτοκινήτου», της είπε.

«Μα δεν μπορεί να χάθηκε! Κάπου εδώ πρέπει να είναι».

«Άσ᾽ τον! Ίσως έπεσε κάτω απ᾽ το δικό μου κάθισμα. Θα τον βρω εγώ». Άπλωσε το χέρι να ψάξει κάτω από το κάθισμά της σκύβοντας ελαφρά. Η ζώνη την εμπόδιζε. Την ξε-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

κούμπωσε κι έχωσε το χέρι της πιο βαθιά ψαχουλεύοντας στα τυφλά. Ήταν έτοιμη να τα παρατήσει όταν τα δάχτυλά της άγγιξαν τον αναπτήρα. Τον έπιασε και ανασηκώθηκε.

«Να τος, τον βρήκα», ανακοίνωσε θριαμβευτικά κι άναψε το τσιγάρο της εισπνέοντας βαθιά τον καπνό. Άνοιξε το παράθυρο κι έκλεισε το κλιματιστικό, αναπτύσσοντας ταυτόχρονα ταχύτητα.

«Αν σ' ενοχλεί το παράθυρο, θα το κλείσω μόλις τελειώσω το τσιγάρο», είπε στην κοπέλα.

«Όχι, καθόλου. Το προτιμώ ανοιχτό αν δεν ενοχλεί εσένα ο αέρας».

Πίσω στο πάρκινγκ, οι δυο άντρες στο αγροτικό είδαν το Fiat να περνάει από μπροστά τους και να κόβει ταχύτητα. Η νεαρή Ιταλίδα μόλις είχε σκύψει ψάχνοντας για τον αναπτήρα και μέσα στο σκοτάδι δεν κατάλαβαν ότι η Ειρήνη δεν ήταν μόνη της στο αυτοκίνητο.

«Να τη! Να ξεκινήσω; Μα… γιατί σταματάει;»

«Περίμενε και θα δούμε».

«Όχι», συνεχίζει. «Λες να μας αναγνώρισε;»

«Μες στη νύχτα; Μάλλον ήθελε να σταματήσει για κάποιο λόγο, αλλά φαίνεται πως άλλαξε γνώμη. Άσε να προχωρήσει αρκετά. Δεν πρόκειται να τη χάσουμε. Το αριστερό πίσω φως το σπάσαμε με το τράκο και το αμάξι της ξεχωρίζει από απόσταση».

Άφησαν να προχωρήσει αρκετά και βγήκαν από το πάρκινγκ. Στο βάθος μακριά ξεχώρισαν το Fiat. Είχε αναπτύξει ταχύτητα. Η Ειρήνη τώρα που είχε συντροφιά ξέχασε

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

τους φόβους της και προσπαθούσε να κερδίσει λίγο από τον χαμένο χρόνο. Δυο-τρία αυτοκίνητα τους προσπέρασαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

«Να την πλησιάσουμε λίγο;» ρώτησε ο οδηγός τον Ξανθό δίπλα του.

«Όχι, δε χρειάζεται. Απλώς την ακολουθούμε».

«Και μέχρι πού θα φτάσουμε, μου λες;»

«Κάποια στιγμή θα χρειαστεί να πατήσει φρένο. Αν δούμε πως αργεί, θα την αναγκάσουμε κάνοντας μανούβρα μπροστά της. Άσε να χυθεί κάμποσο υγρό πρώτα».

«Και η βενζίνη; Δε θα το πάρει χαμπάρι πως κατεβαίνει ο δείκτης γρήγορα;»

«Φρόντισα να στάζει απλώς. Δε χάνει τόση ώστε να το αντιληφθεί».

Η Ειρήνη έβρισκε τη νεαρή Ιταλίδα ενδιαφέρουσα συντροφιά. Η κουβέντα τους κυλούσε ευχάριστα από το ένα θέμα στο άλλο και η κούρασή της ξεχάστηκε. Μετά από λίγη ώρα ένιωθε σαν να ήξερε την κοπέλα καιρό. Κάποια στιγμή εκείνη ρώτησε την Ειρήνη αν ήταν παντρεμένη.

«Ναι, πέντε χρόνια», απάντησε, «εσύ;»

«Αστειεύεσαι; Ούτε καν αρραβωνιασμένη. Θέλω πρώτα να τελειώσω τις σπουδές μου πριν δεσμευτώ. Οι άντρες μετά τον γάμο συμπεριφέρονται σαν να είσαι κτήμα τους».

«Σ' εμένα το λες!» αναστέναξε η Ειρήνη.

Η Ιταλίδα γύρισε και την κοίταξε ερωτηματικά.

«Έχεις προβλήματα, ε;» τη ρώτησε.

Η Ειρήνη ανασήκωσε ελαφρά τους ώμους και μετά έγνεψε καταφατικά. Η Ιταλίδα δεν τη ρώτησε τίποτε άλλο. Στο μυαλό της Ειρήνης ξαναγύρισαν οι σκέψεις που σε όλο το ταξίδι μέχρι τώρα τις παραμέριζε βολικά. Ήταν μπερδεμέ-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

νη. Δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Ούτε με ποιον να το συζητήσει και να ζητήσει μια γνώμη. Οι φίλοι της ήταν και φίλοι του Σπύρου. Δεν μπορούσε να τους φέρει σε δύσκολη θέση. Εκτός αυτού δεν την άφηνε κι η περηφάνια της να εκθέσει τα προβλήματά της σε τρίτους. Η Ροζάρια όμως ήταν άγνωστη και στους δυο. Θα έβλεπε το θέμα τους αμερόληπτα και ανεπηρέαστα. Να το συζητούσε άραγε μαζί της; Ήθελε απεγνωσμένα μια δεύτερη γνώμη και την κοπέλα δε θα την ξανάβλεπε έτσι κι αλλιώς. Ίσως αν της μιλούσε, αν μοιραζόταν το πρόβλημά της, να το έβλεπε και η ίδια με πιο καθαρό μυαλό και να τη βοηθούσε να πάρει μια απόφαση.

«Δεν ξέρω πια τι να κάνω», απάντησε τελικά παίρνοντας ξαφνικά την απόφαση να μιλήσει στη νεαρή κοπέλα.

«Βοηθάει, ξέρεις, το να το συζητάς».

«Το ξέρω, αλλά δεν είναι εύκολο».

«Καταλαβαίνω… Δεν είσαι υποχρεωμένη. Μόνο αν το θέλεις».

«Δεν είναι αυτό. Είναι δύσκολο ν' αποφασίσω από πού ν' αρχίσω, για να μπορέσεις να καταλάβεις και να σχηματίσεις μια γνώμη».

«Απ' την αρχή. Χρόνο έχουμε».

Η Ειρήνη της έριξε ένα γρήγορο βλέμμα. Η Ροζάρια της χαμογελούσε ενθαρρυντικά.

«Γνωριζόμαστε με τον Σπύρο μόλις έναν χρόνο πριν αποφασίσουμε να παντρευτούμε. Για μένα ήταν ο πρώτος σοβαρός δεσμός που είχα. Σαν κι εσένα, ήθελα πρώτα να τελειώσω τις σπουδές μου πριν δεσμευτώ».

«Αλήθεια, τι σπούδασες;»

«Διοίκηση επιχειρήσεων. Εργάζομαι σε μια μεγάλη πολυεθνική εταιρεία και πρέπει να σου πω ότι δεν ήταν εύκο-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

λο να ανέβω στη θέση που έχω τώρα. Στην αρχή όλα ήταν όμορφα στη σχέση μας. Ή τουλάχιστον εγώ τα έβλεπα έτσι. Τώρα που τα ξαναφέρνω στον νου μου, έκανα πάντα εγώ τις υποχωρήσεις. Μα το πρόβλημα δεν είναι αυτό».

Ξετύλιξε σιγά σιγά τις λεπτομέρειες και τα περισσότερα προβλήματα της κοινής της ζωής με τον Σπύρο. Λέγοντάς τα για πρώτη φορά σε κάποιον, ανακάλυπτε πως στην ουσία τα προβλήματα δεν ήταν παρά καταστάσεις που δημιουργούνταν από τη μονόπλευρη στάση που έπαιρνε ο άντρας της στην κοινή τους ζωή. Αναλύοντάς τα τώρα για χάρη της Ροζάρια, τα έβλεπε σαν τρίτος. Ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι με την αναποφασιστικότητά της τόσο καιρό είχε δημιουργήσει μόνη της μια κατάσταση αδιεξόδου και πνιγόταν θέτοντας διλήμματα στον εαυτό της. Συνέχισε να μιλάει, αλλά κάτι στη φωνή της έδωσε στη Ροζάρια να καταλάβει ότι είχε φτάσει σε μια απόφαση μόνη της. Όταν τέλειωσε, κοίταξε την κοπέλα μ᾽ ένα ήρεμο βλέμμα, σαν να είχε βρει τη γαλήνη που ζητούσε.

«Σε βοήθησε που μίλησες σε κάποιον», της είπε η Ιταλίδα με απαλή φωνή. «Τελικά δεν ήταν και τόσο δύσκολο, έτσι;»

«Σ᾽ ευχαριστώ που μ᾽ άκουσες, Ροζάρια. Ναι, πράγματι βοήθησε πολύ. Θα ήθελα όμως ν᾽ ακούσω και τη δική σου γνώμη».

Η Ροζάρια έμεινε για λίγο σιωπηλή. Δεν μπορούσε να καταδικάσει έναν άνθρωπο που δεν τον ήξερε ακούγοντας μόνο τη μία πλευρά. Από την άλλη, ο πόνος που είχε δει στα μάτια της Ειρήνης πριν αρχίσει να της εξιστορεί την κατάσταση την είχε πείσει ότι η νεαρή γυναίκα έλεγε την αλήθεια. Δεν είχε διακρίνει θυμό ούτε αγανάκτηση, μόνο πίκρα και απογοήτευση καθώς της μιλούσε. Και στο τέλος

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

ξεχώρισε ανακούφιση. Διαισθάνθηκε την ψυχική μοναξιά που βασάνιζε τη νεαρή γυναίκα και αποφάσισε να της μιλήσει καθαρά, όπως τα έβλεπε αυτή σαν τρίτος.

«Έχεις πάρει κιόλας την απόφασή σου, όποια κι αν είναι. Δεν πρόκειται λοιπόν να σου πω εγώ τι να κάνεις. Όμως, απ' όσα μου είπες, καταλαβαίνω ότι ο άντρας σου κουβαλάει τον δικό του σταυρό. Και του τον φόρτωσαν οι καταστάσεις μέσα στις οποίες μεγάλωσε. Νιώθει ανασφαλής γιατί μεγάλωσε στερημένος από αγάπη και φροντίδα. Μεγαλώνοντας, έψαχνε για κάποια να του δοθεί ολοκληρωτικά, να αφιερώσει την ύπαρξή της όλη σ' αυτόν, να τον περιποιείται και να τον στηρίζει. Κάποια που να θυσιάσει τα δικά της "θέλω" και να αρκείται σ' αυτά που της προσφέρει αυτός. Ζητάει απεγνωσμένα αναγνώριση, στήριξη και τόνωση του εγώ του. Δεν ανέχεται τον ανταγωνισμό από φόβο μήπως αποδειχτεί κατώτερος. Λυπάμαι για τη ζωή που έζησε ως παιδί και τα βιώματα που του δημιούργησαν, τον κατανοώ για τον τρόπο που αντιδρά, αλλά δεν τον δικαιολογώ. Οι δικές του ψυχικές ανάγκες είναι ως ένα σημείο και ανάγκες όλων μας. Απλώς οι περισσότεροι από μας ξέρουμε να υποχωρούμε και να συμβιβαζόμαστε. Και το κάνουμε από αγάπη για τον άνθρωπό μας. Κατά τη γνώμη μου, η δική του αγάπη για σένα είναι επιφανειακή».

Η Ειρήνη την άκουγε σκεφτική. Η Ροζάρια ήταν προικισμένη με διορατικότητα και με ευγένεια αισθημάτων. Κατάλαβε, κατανόησε τον χαρακτήρα του άντρα της, αλλά δε βιάστηκε να του φορτώσει ευθύνες. Η καρδιά της γέμισε ζεστασιά γι' αυτή την κοπέλα, άγνωστη μέχρι λίγες ώρες πριν.

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

«Τότε κι εγώ δεν πρέπει να τον αγαπώ περισσότερο απ᾽ ό,τι μ᾽ αγαπάει αυτός, αφού δυσανασχετώ τώρα με την κατάσταση. Κι όμως, πιστεύω ότι όταν παντρευτήκαμε, ήμουν πραγματικά ερωτευμένη μαζί του».

«Μπορεί να ήσουν ερωτευμένη με την ιδέα της απεξάρτησης από τους γονείς σου. Ήθελες να ανήκεις κάπου, να σε αγαπούν, να φροντίζεις κάποιον άλλον εκτός από τον εαυτό σου, να νιώθεις απαραίτητη και χρήσιμη. Όλα αυτά σου τα πρόσφερε στην αρχή ο γάμος σου μαζί του, σε κολάκευε η υπερβολική αγάπη που σου έδειχνε, η αποκλειστικότητα που ζητούσε από σένα. Όταν όμως άρχισες να πνίγεσαι, άρχισες και να αντιδράς. Τότε φάνηκε και ο πραγματικός εαυτός του άντρα σου, ίσως και οι λόγοι που σε παντρεύτηκε».

Η Ειρήνη συγκλονίστηκε. Είχε καταλήξει στο ίδιο συμπέρασμα και η ίδια, δίσταζε όμως να δει κατάματα την πραγματικότητα. Ακούγοντας τις κρυφές σκέψεις της να βγαίνουν από τα χείλη ενός άλλου ανθρώπου, κατάλαβε πως ήρθε η ώρα να πάψει να βρίσκει δικαιολογίες για τον εαυτό της. Ένιωσε ξαφνικά πιο δυνατή, πιο αποφασιστική, πιο ήρεμη. Άπλωσε το χέρι κι έσφιξε με ευγνωμοσύνη το χέρι της κοπέλας δίπλα της.

«Σ᾽ ευχαριστώ, Ροζάρια. Με βοήθησες να δω πιο καθαρά τα προβλήματά μου. Είσαι ανεκτίμητη. Μακάρι να μέναμε στην ίδια πόλη. Έχω τόσο ανάγκη από μια καλή φίλη».

«Η φιλία διατηρείται και με άλλους τρόπους, Ειρήνη. Δε θα χαθούμε», απάντησε η κοπέλα με ζεστασιά. «Μήπως όμως τρέχουμε πολύ τώρα;» πρόσθεσε με κάποια ανησυχία στη φωνή.

Η Ειρήνη έριξε μια ματιά στο καντράν. Χωρίς να το

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

καταλάβει, με τον δρόμο σχεδόν άδειο μπροστά της, είχε πράγματι αναπτύξει μεγάλη ταχύτητα. Σήκωσε το πόδι από το πεντάλ της βενζίνης κι άφησε το αυτοκίνητο να κόψει μόνο του ταχύτητα. Όταν έπεσε στα εκατό χιλιόμετρα, γύρισε και κοίταξε χαμογελώντας την Ιταλίδα.

«Καλύτερα τώρα, ε; Με συγχωρείς αν σε τρόμαξα, δεν κατάλαβα καν πως είχα αναπτύξει τόση ταχύτητα. Είναι σαν να σε καλεί ο ίδιος ο δρόμος να τρέξεις».

«Και πού να δεις τι γίνεται στους ιταλικούς αυτοκινητόδρομους. Τρελαίνεσαι».

Η κουβέντα τους κύλησε σε πιο ευχάριστα θέματα.

Πεντακόσια μέτρα πίσω τους, οι δυο άντρες που βρίσκονταν μέσα στο αγροτικό είχαν αρχίσει να εκνευρίζονται.

«Πόσο θα τραβήξει αυτό;» γρύλισε ο οδηγός. «Τώρα έκοψε ταχύτητα και μας πάει καροτσάκι. Να της τη βγω από μπροστά για να την αναγκάσω να φρενάρει;»

Ο Ξανθός δίπλα μουρμούρισε μια βλαστήμια και μετά έπιασε να βρίζει την Ειρήνη και τις διαταγές που είχε. Έπειτα γύρισε όλο τσατίλα στον οδηγό.

«Έτσι μου ᾽ρχεται να συμφωνήσω μαζί σου, μα άκουσες τι είπε τ᾽ αφεντικό. Όχι μάρτυρες. Από τις άλλες λωρίδες περνούν αρκετά αυτοκίνητα, αν μας πάρει κανένα μάτι, θα βρεθεί κάποιος να κρατήσει τον αριθμό και μετά… καλά ξεμπερδέματα. Όχι, θα περιμένουμε λίγο ακόμη».

«Πόσο, που να πάρει ο διάολος; Θέλω να κατέβω για κατούρημα. Ξεχνάς πόσο δρόμο έχουμε να κάνουμε για να γυρίσουμε κιόλας;»

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

«Σε δέκα λεπτά. Αν δε γίνει κάτι μέχρι τότε, θα την αναγκάσουμε να φρενάρει και να στρίψει. Υπομονή. Εντάξει;»

«Όχι, δεν είναι εντάξει, αλλά μπορώ να κάνω κι αλλιώς;» γκρίνιαξε ο οδηγός κι έφερε το χέρι στ' αχαμνά του. «Δε θα κρατηθώ για πολύ, να το ξέρεις. Θα πλησιάσω λίγο και μετά θα σταματήσω για κατούρημα. Θα την προλάβουμε πάλι εύκολα. Δε βγαίνει από τη δεξιά λωρίδα».

«Κρατήσου λίγο, που να πάρει!»

«Άντε γαμήσου! Κατέβασα ένα λίτρο νερό, δυο καφέδες κι ένα κουτί μπίρα, κυνηγώντας τη σκρόφα. Δεν κρατιέμαι! Θα σταματήσω μόλις βρω χώρο και παράτα με!»

Ο Ξανθός δε μίλησε. Ήταν ήδη μπουρινιασμένος με την κατάσταση και δεν είχε καμιά όρεξη για καβγά. Δεν ανησυχούσε μήπως χάσουν το αυτοκίνητο της Ειρήνης. Θα την προλάβαιναν εύκολα. Απλώς ήθελε να ξεμπερδεύει μ' αυτό που άρχισε. Άφησε τον οδηγό να γκρινιάζει μέχρι που σταμάτησε και πετάχτηκε έξω από το αυτοκίνητο. Περιμένοντάς τον, άναψε τσιγάρο και κοίταζε τον δρόμο μπροστά του και το μικρό Fiat να απομακρύνεται. Εκείνη τη στιγμή πέρασε από δίπλα τους με ιλιγγιώδη ταχύτητα ένα Volvo που έτρεχε στη δεξιά λωρίδα. Ο οδηγός του Volvo δεν άργησε να δει μπροστά του το μοναδικό πίσω φως της Ειρήνης. Χωρίς να μειώσει ταχύτητα, ζύγιασε την απόσταση κι έριξε ένα βιαστικό βλέμμα στον καθρέφτη. Ένα αυτοκίνητο ήταν στη μεσαία λωρίδα και πλησίαζε επικίνδυνα. Πάτησε γκάζι αγνοώντας το, βγήκε στη μεσαία λωρίδα για να προσπεράσει την Ειρήνη κι έκοψε αμέσως το τιμόνι δεξιά να ελευθερώσει τον δρόμο στον άλλον. Η Ειρήνη άκουσε τη φρενιασμένη κόρνα του άλλου αυτοκινήτου που πέρασε δίπλα τους σαν σίφουνας και συγχρό-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

νως είδε να μπαίνει μπροστά της ένα αυτοκίνητο. Ένιωσε το πεντάλ να ακουμπάει στο πάτωμα χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Πανικόβλητη, το πάτησε ξανά και ξανά, και με τρόμο διαπίστωσε ότι τα φρένα δε λειτουργούσαν.

«Τα φρένα!» στρίγκλισε. «Δε λειτουργούν!»

Τρομαγμένη έστριψε δεξιά το τιμόνι για να μην πέσει πάνω στο προπορευόμενο αυτοκίνητο.

«Ροζάρια, κρατήσου!» ούρλιαξε καθώς το Fiat έβγαινε από τον δρόμο. Λίγο πριν εγκαταλείψει την άσφαλτο, η Ειρήνη συνειδητοποίησε με απόγνωση ότι δεν είχαν ξαναδέσει τις ζώνες που τις είχαν λύσει όταν έψαχναν για τον αναπτήρα. Γαντζώθηκε από το τιμόνι με απελπισία και συνέχισε να ουρλιάζει. Το αυτοκίνητο βρέθηκε στα χωράφια κάνοντας τούμπες. Άκουγε τζάμια να σπάνε, λαμαρίνες να ξεσκίζονται και ουρλιαχτά να της τρυπούν τ' αυτιά. Τα δικά της ουρλιαχτά! Το σώμα της τιναζόταν μέσα στο αυτοκίνητο που στροβιλιζόταν ξέφρενα και χτυπούσε με δύναμη στα πλαϊνά και στον ουρανό του. Σαν σε όνειρο ένιωθε το κορμί της Ροζάρια να χτυπιέται με το δικό της σε κάθε περιστροφή και να βρίσκεται πότε κάτω και πότε πάνω από το δικό της. Κάποια στιγμή η πόρτα του οδηγού άνοιξε και στην επόμενη τούμπα ξεχαρβαλώθηκε εντελώς κι απέμεινε να κατρακυλάει αποκομμένη, ξεφεύγοντας από την πορεία του αυτοκινήτου. Το κορμί της Ειρήνης βρέθηκε στο άνοιγμα που έχασκε σαν πληγή και τινάχτηκε με φόρα στο χωράφι. Από κεκτημένη ταχύτητα το σώμα της συνέχισε να σέρνεται. Βρέθηκε σε κατηφορικό έδαφος κι έπεσε με δύναμη πάνω σε θάμνους. Εκεί σταμάτησε. Έμεινε ακίνητη, ασάλευτη, χωρίς ίχνος ζωής, ένα σημαδάκι μέσα στη σκοτεινή ερημιά του χωραφιού

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

και του δάσους που απλωνόταν μερικές εκατοντάδες μέτρα πιο πέρα. Το κατεστραμμένο αυτοκίνητο μετά από μερικές τούμπες ακόμη έμεινε ακίνητο, αναποδογυρισμένο, σαν ξεκοιλιασμένο αγρίμι, με τις ρόδες να γυρίζουν ακόμη αντικρίζοντας τον διάστικτο με αστέρια ουρανό. Κάτω από τα συντρίμμια ξεχώριζε ένα χέρι και τα ξανθά μαλλιά της Ροζάρια στο βρόμικο χώμα. Η άτυχη κοπέλα είχε δεχτεί, από την πρώτη κιόλας τούμπα του αυτοκινήτου, ένα καίριο χτύπημα. Ένα μεγάλο μυτερό κομμάτι από το σπασμένο τζάμι της πόρτας δίπλα της είχε καρφωθεί στον λαιμό της και τη λύτρωσε από τη φρίκη του αργού θανάτου που την περίμενε όταν το αυτοκίνητο καταπλάκωσε το κορμί της. Όμως η Ειρήνη δεν μπορούσε να δει τίποτε.

Ο Ξανθός είχε ακούσει τη φρενιασμένη κόρνα που τον έκανε να ανακαθίσει ξαφνιασμένος και μερικά δευτερόλεπτα αργότερα τον ανατριχιαστικό θόρυβο από τζάμια και λαμαρίνες που συνθλίβονταν. Ο οδηγός βρέθηκε δίπλα του σαν αστραπή.

«Τι ήταν αυτό; Τι έγινε; Λες να…»

«Βάλε μπρος γρήγορα. Να μην προλάβουν άλλοι να σταματήσουν. Σανίδωσέ το!»

Σε χρόνο ρεκόρ έφτασαν στον τόπο του δυστυχήματος. Κανένα από τα δύο αυτοκίνητα που είχαν συμβάλει στο δυστύχημα δεν είχε σταματήσει. Οι οδηγοί τους δεν το είχαν αντιληφθεί. Οι δυο άντρες κατέβηκαν βιαστικά από το αγροτικό και όρμησαν τρέχοντας στο χωράφι.

«Γιατί δεν παίρνει φωτιά, γαμώτο;» είπε λαχανιασμένος

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

ο οδηγός. «Με τόσες τούμπες, έπρεπε να καίγεται τώρα σαν την Κόλαση!»

Είχαν πλησιάσει το μικρό αναποδογυρισμένο Fiat. Η μυρωδιά από χυμένα λάδια και βενζίνη ήταν ανακατεμένη στον νυχτερινό αέρα με τη μυρωδιά από το φρεσκοπατημένο χόρτο και το ανάκατο χώμα. Κάνοντας τον γύρο του αυτοκινήτου, είδαν τα ξανθά μαλλιά απλωμένα σαν σάβανο στο χώμα και το χέρι που ξεπρόβαλλε κάτω από τις λαμαρίνες.

«Να τη! Λες να ζει ακόμη;» είπε ο οδηγός πλησιάζοντας.

«Φύγε από κει!» ούρλιαξε ο Ξανθός. «Ζει ή όχι, δεν έχει σημασία. Μ' αυτό εδώ τώρα δε θα έχει καμιά πιθανότητα. Τίποτε δεν πρέπει να μείνει απ' αυτήν ή τις αποσκευές της».

Ο οδηγός κοίταξε ξαφνιασμένος τον άλλο που ετοιμαζόταν να εκσφενδονίσει το αναμμένο του τσιγάρο. Έκανε μεταβολή και γύρισε τρέχοντας κοντά του. Και τότε ο Ξανθός πέταξε το τσιγάρο πάνω στο αυτοκίνητο. Οι φλόγες υψώθηκαν απότομα και τύλιξαν το κατεστραμμένο αμάξι. Η χυμένη βενζίνη λαμπάδιασε και οι φλόγες άρχισαν να κατατρώνε ό,τι βρισκόταν στον δρόμο τους. Ο αέρας τώρα γέμισε με την μπόχα από καμένα λάστιχα, λάδια, ταπετσαρίες και με τη βαριά μυρωδιά της καμένης σάρκας. Την ίδια στιγμή ακούστηκαν στριγκλίσματα φρένων και φωνές από τον δρόμο. Περαστικά αυτοκίνητα σταματούσαν και τρομαγμένοι άνθρωποι έτρεχαν προς το φλεγόμενο όχημα. Μέσα στο πανδαιμόνιο οι δυο άντρες έτρεξαν και απομακρύνθηκαν από τον τόπο της τραγωδίας, αφήνοντας πίσω τους την καταστροφή και τον θάνατο.

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

3

Η Ειρήνη κινήθηκε ελαφρά. Ολόκληρο το κορμί της πονούσε. Το κεφάλι της γύριζε. Προσπάθησε να ανοίξει τα μάτια και με τρόμο ανακάλυψε πως τα βλέφαρά της δεν την υπάκουαν. Κούνησε τα χέρια και τα ένιωσε μουδιασμένα. Έκανε να κουνήσει τα πόδια κι ένα μουγκρητό αγωνίας της ξέφυγε. Το αριστερό πόδι το ένιωθε σαν να είχε πάρει φωτιά. Το ψηλάφισε στο σκοτάδι ελαφρά και τα δάχτυλά της άγγιξαν ένα παραφουσκωμένο από το πρήξιμο άκρο, γεμάτο με κάτι πηχτό σαν λάσπη. Δεν αναγνώρισε το ίδιο της το πόδι. Λες και ανήκε σε κάποιον άλλο. Μόνο ο πόνος που τη σούβλισε καθώς το άγγιξε της είπε καθαρά πως ήταν το δικό της. Προσπάθησε πάλι να ανοίξει τα βλέφαρα. Τίποτε. Μα τι συνέβαινε; Έφερε τα δάχτυλα απαλά στα μάτια της και τα ακούμπησε. Κάτω από τα ακροδάχτυλα ένιωσε το ίδιο περίεργο πηχτό κάλυμμα που σκέπαζε και το πόδι της. Λάδια, ανακατεμένα με χώμα και πηγμένο αίμα, είχαν σχηματίσει μια σκληρή κρούστα πάνω στα βλέφαρα, κρατώντας τα σφραγισμένα. Δεν υπήρχε πόνος εκεί. Με φρενίτιδα άρχισε να ξύνει την ξεραμένη κρούστα, ξεριζώνοντας μαζί και βλεφαρίδες. Όταν κατάφερε να τα ανοίξει λίγο, κοίταξε γύρω της. Το ατύχημα! Θεέ μου, η Ροζάρια! Πού ήταν; Τινάχτηκε άραγε

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

κι αυτή μαζί της; Αν ήταν έτσι, κάπου εδώ γύρω πρέπει να βρισκόταν. Έπρεπε να τη βρει! Η καημένη η κοπέλα της είχε εμπιστευτεί την ασφάλειά της και τη ζωή της, κι αυτή… Θεέ μου, να ήταν ακόμη μέσα στο αυτοκίνητο; Έκανε μια βιαστική κίνηση να ανασηκωθεί και να τρέξει να βοηθήσει την κοπέλα, αλλά μόρφασε από τον πόνο και ξανάπεσε βαριά στο χώμα. Γύρισε μπρούμυτα μουγκρίζοντας και προσπάθησε να συρθεί προς το αυτοκίνητο. Το μυαλό της ήταν ακόμη μουδιασμένο, δεν μπορούσε να καταλάβει τι είχε γίνει ακριβώς. Θυμόταν μόνο τις ξέφρενες τούμπες, τα ουρλιαχτά που ηχούσαν ακόμη στο μυαλό της και τον ανατριχιαστικό θόρυβο από τα τζάμια και τα σίδερα που έσπαζαν. Δεν πρόλαβε να κινηθεί σχεδόν καθόλου. Άκουσε στρίγκλισμα φρένων και είδε δυο άντρες να τρέχουν αλαφιασμένοι στο αναποδογυρισμένο Fiat. Πάσχισε να φωνάξει, να καλέσει βοήθεια, μα καμιά φωνή δεν έβγαινε από το λαρύγγι της. Ο πόνος και το σοκ την είχαν σχεδόν παραλύσει. Τους είδε να πλησιάζουν και τους άκουσε καθαρά μέσα στη σιγαλιά να μιλούν. Μα δεν μπορεί! Δεν ήταν δυνατόν! Μήπως χτύπησε στο κεφάλι και σάλεψαν τα λογικά της; Γιατί να θέλουν να τη βρουν νεκρή; Σίγουρα δεν άκουγε καλά. Το μυαλό της διαστρέβλωνε αυτά που έλεγαν. Να! Τώρα εντόπισαν τη Ροζάρια κάτω από τα σίδερα. Θα την τραβούσαν έξω, θα την έπαιρναν στο νοσοκομείο. Μα… μα τι έκανε; Πετούσε τσιγάρο; *Βοήθεια! Βοήθεια, βγάλτε την έξω! Μην την αφήνετε!* Οι κραυγές της ακούγονταν μόνο μέσα στο μυαλό της. Καμιά φωνή, κανένας ήχος δε βγήκε από το στόμα της. Παραλυμένη, κοίταζε κατάπληκτη, χωρίς να καταλαβαίνει τι διαδραματιζόταν. Ήξερε μόνο, τους άκουσε να το λένε, πως η κο-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

πέλα ήταν ακόμη μες στο αυτοκίνητο. Γιατί ήθελαν να τη σκοτώσουν; Ήταν τόσο καλή! Τι τους είχε κάνει; Γιατί τόση μανία να αφανίσουν κάθε ίχνος της; Άκουσε έναν απότομο ήχο, κάτι σαν υπόκωφη έκρηξη και είδε τις φλόγες να τυλίγουν το αυτοκίνητο. Απλώθηκαν γρήγορα και το σκέπασαν, καταβροχθίζοντας καθετί μέσα του και γύρω. Στην έντονη αναλαμπή είδε καθαρά τους δυο άντρες που απομακρύνονταν. Ο Ξανθός! Ναι, δεν έκανε λάθος. Τον είχε θυμηθεί στο αυτοκίνητο. Τον είχε δει στο κάμπινγκ και στον δρόμο, στο σταματημένο αγροτικό. Τι γύρευε εδώ; Και ο άλλος, ο μελαχρινός που έμοιαζε με γύφτο! Κάπου τον είχε δει κι αυτόν. Δε θυμόταν πού. Τι ήθελαν; Ποιον ήθελαν νεκρό; Μήπως αυτή; Μα γιατί; Η απαίσια μυρωδιά της καμένης σάρκας άγγιξε τα ρουθούνια της, εισχώρησε μέσα της, ρίζωσε στο μυαλό της. *Ροζάρια!* Ούρλιαξε πάλι, μα το ουρλιαχτό ήχησε μόνο στο κεφάλι της. Και τότε ήρθε ο πανικός. Τη χτύπησε με δύναμη, της άρπαξε το μυαλό και το έσφιξε πνίγοντας κάθε σκέψη. Την παρέλυσε. Της στράγγιξε κάθε ίχνος οξυγόνου που υπήρχε στο κορμί της και το άφησε νεκρωμένο. Το κεφάλι της έγειρε βαριά στο χώμα κι έμεινε εκεί, ακίνητη, αναίσθητη. Η αστυνομία, η πυροσβεστική και το νοσοκομειακό ήρθαν κι έφυγαν, και η Ειρήνη βρισκόταν ακόμη πίσω από τους θάμνους αναίσθητη. Κανένας δεν την είδε, κανένας δεν την έψαξε. Κανένας δεν περίμενε να βρει άλλον επιβάτη στο μοιραίο αυτοκίνητο, τόσο μακριά από το όχημα. Άλλωστε βρήκαν ένα θύμα, έτσι δεν είναι; Ένα φρικιαστικό, καρβουνιασμένο κορμί που λίγο πριν ανήκε σε μια όμορφη κοπέλα γεμάτη ζωή. Και μια τσάντα, με λίγα λεφτά, πιστωτικές κάρτες και μια ταυτότητα, είκοσι μέτρα πιο πέ-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

ρα. Είχαν ό,τι χρειάζονταν για την αναφορά τους. Γιατί να ψάξουν άλλο;

Συνήλθε ξανά δυο ώρες πριν από το χάραμα. Στο πιο πυκνό σκοτάδι της νύχτας. Κοίταξε αργά γύρω της και μύρισε τον φορτωμένο μυρωδιές αέρα. Ο πανικός ξαναγύρισε σαν ένα τεράστιο παλιρροϊκό κύμα και τη χτύπησε με την ακατάσχετη ορμή του. Γονάτισε με κόπο. Έπρεπε να φύγει από κει! Πού να πάει όμως; Ο τρόμος τής έσφιγγε την καρδιά, ο πανικός σφυροκοπούσε τα μηλίγγια της. Στο βάθος ξεχώρισε αχνά το σκοτεινό σχήμα των δέντρων. Εκεί! Εκεί θα πήγαινε. Να κρυφτεί μέσα στο δάσος. Να μην τη βρουν! Δεν ήξερε καν ποιοι την κυνηγούσαν, γιατί την κυνηγούσαν. Ήξερε μόνο πως σκότωσαν τη Ροζάρια. Πώς αν την έβρισκαν κι αυτή, θα τη σκότωναν με τον ίδιο φρικτό και ανελέητο τρόπο. Έπρεπε να φύγει από κει. Να απομακρυνθεί. Το «γιατί» της έκαιγε τη λογική. Δεν μπορούσε να σκεφτεί. Το ένστικτο την ωθούσε να φύγει, να τρέξει. Ανασηκώθηκε. Άρχισε να προχωρεί σέρνοντας το σπασμένο της πόδι, σακατεύοντάς το με το βάρος που το ανάγκαζε να δεχτεί ξανά και ξανά. Το μυαλό της αρνιόταν να δεχτεί τον πόνο που του έστελνε απεγνωσμένα ολόκληρο το ταλαιπωρημένο της κορμί. Προχωρούσε στα τυφλά, κουτσαίνοντας, σέρνοντας το αχρηστεμένο πόδι πίσω της, άλλοτε όρθια, άλλοτε στα τέσσερα, ώσπου έφτασε στις αρχές του δάσους. Δε σταμάτησε. Σαν αγρίμι σύρθηκε ανάμεσα στα δέντρα και συνέχισε την αγωνιώδη πορεία της χωρίς συγκεκριμένη κατεύθυνση. Το σκοτάδι άρχισε δειλά να διαλύεται γύρω της, όμως η Ειρήνη δεν έβλεπε. Μπροστά της έβλεπε φλόγες, γύρω της μύριζε καμένη σάρκα, πίσω της άκουγε βήματα να την κυνη-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

γούν. Ο τρόμος κυρίευε τα λογικά της και την έσπρωχνε να συνεχίσει. Η φυγή ήταν η μόνη σκέψη που μπορούσε το θολωμένο της μυαλό να συγκρατήσει. Και συνέχισε να σέρνεται στα τυφλά.

Τα δέντρα αραίωσαν και η Ειρήνη προχωρούσε. Δεν είδε τη ρηχή κοίτη του ξεραμένου χειμάρρου. Το καταπονημένο της κορμί κατρακύλησε στις πέτρες και βρέθηκε μέσα σε μια λιμνούλα με νερό, όσο είχε απομείνει από τη ζέστη που στέγνωσε τον χείμαρρο. Έμεινε εκεί ξαφνιασμένη, ανίκανη να κατευνάσει τον φόβο που κυρίευε ώρα το μυαλό της. Το λιγοστό νερό γύρω της της έδωσε καινούργιο κουράγιο. Να φύγει! Έπρεπε να φύγει! Πλατσούρισε άτσαλα με τα τέσσερα και βάλθηκε να περάσει απέναντι. Γαντζωνόταν από τους βράχους, έχωνε τα νύχια της στο κατάστεγνο χώμα, και με υπεράνθρωπη προσπάθεια βρέθηκε ξανά στην όχθη. Δε σταμάτησε. Άφησε πίσω της τον ξεραμένο χείμαρρο και χώθηκε ξανά στο δάσος που συνεχιζόταν μπροστά της. Δεν ήξερε πόση ώρα περπατούσε, πόση απόσταση είχε καλύψει. Η μοναδική εντολή που της έδινε το ταραγμένο από τρόμο μυαλό της ήταν να προχωρήσει. Ήταν ματωμένη παντού, το σώμα της είχε δεχτεί αλλεπάλληλα χτυπήματα μέσα στο αυτοκίνητο, το πόδι της ήταν σπασμένο και πρησμένο, γυαλιά είχαν χαράξει τα μέλη της, είχε γρατσουνιστεί άσχημα στις πέτρες και στα ξερόκλαδα, τα δυο πλευρά της ήταν σπασμένα και όμως, έβρισκε τη δύναμη να κινείται και να προχωρεί. Δύναμη που την υποδαύλιζε ο τρόμος.

Κοντά στην ανατολή είχε χωθεί πια βαθιά στο δάσος, τρία χιλιόμετρα από τον τόπο του ατυχήματος. Πιανόταν από τους κορμούς και τα κλαδιά των δέντρων και προχω-

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

ρούσε σέρνοντας το σπασμένο πόδι της. Κάποια στιγμή σκόνταψε σε μια χοντρή ρίζα που προεξείχε από το έδαφος, έχασε την ισορροπία της κι έπεσε με τα μούτρα. Το μέτωπό της χτύπησε με δύναμη στις πέτρες και από την πληγή άρχισε να αναβλύζει φρέσκο αίμα. Το σκοτάδι γύρω της έγινε πυκνό. Για τρίτη φορά εκείνο το βράδυ η Ειρήνη έχασε τις αισθήσεις της. Έμεινε εκεί, σωριασμένη σαν άψυχο κουφάρι στη ρίζα του δέντρου, ενώ γύρω της άρχισε δειλά να εισχωρεί το φως του ήλιου μέσα από τις πυκνές φυλλωσιές και το δάσος να ξυπνά.

© Νικόλ-Άννα Μανιάτη, 2004, 2015/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2015

Η απαγωγή ενός βιομηχάνου στη Θεσσαλονίκη… Οι αλλεπάλληλες κλοπές σε εκκλησίες και μοναστήρια, που συντηρούν ένα ισχυρό κύκλωμα αρχαιοκαπηλίας… Μια ανύποπτη γυναίκα που παραθερίζει στον Πλαταμώνα και η ανεξήγητη απόπειρα δολοφονίας της, που στοιχίζει τη ζωή σε μια αθώα Ιταλίδα τουρίστρια και εμπλέκει την ίδια σε μια περιπέτεια δίχως αύριο… Ένας έρωτας ανάμεσα σε μια γυναίκα χωρίς μνήμη και έναν νεαρό ερημίτη που της προσφέρει καταφύγιο.

Τι συνδέει αυτές τις σκοτεινές ιστορίες; Ποιο είναι το κλειδί που θα δώσει απαντήσεις και θα σώσει ζωές;

Μια περιπέτεια που κόβει την ανάσα, ένας έρωτας αγνός που επικρατεί μέσα στη σύγχυση του μυαλού, ένα ανελέητο κυνηγητό για δικαιοσύνη και τιμωρία και, ανάμεσά τους, η χαραμάδα με το αχνό φως της υπόσχεσης πως η ελπίδα θα γυρίσει ξανά…

ISBN: 978-618-01-1272-6
9 786180 112726
ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16850

ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΑΝΤΑ Σ' ΕΠΑΦΗ